Pesem, ples, beseda –
generacije se menjajo, kultura ostaja

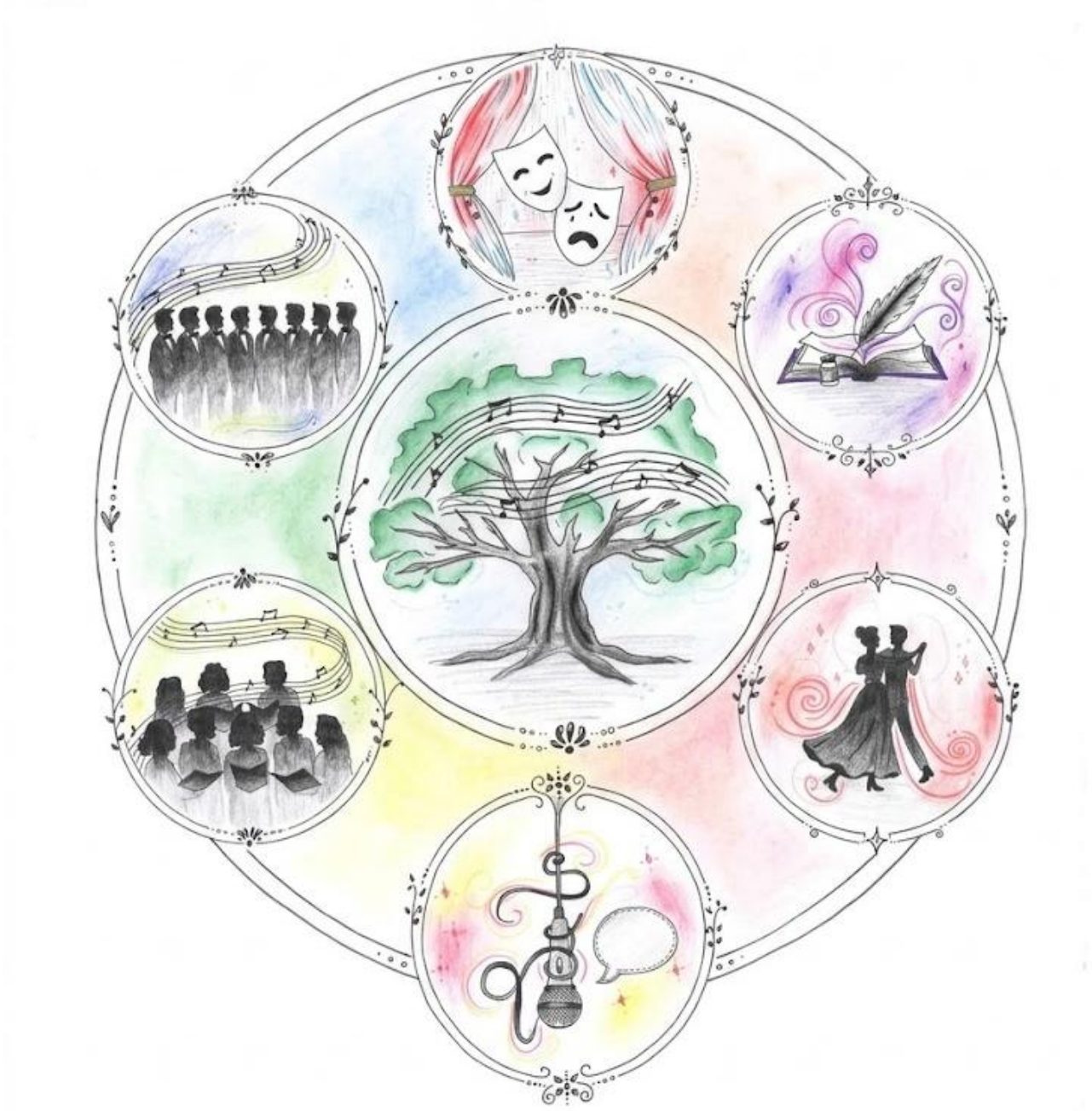

Zbornik ob 20-letnici
Kulturnega društva Srednje šole Josipa Jurčiča

UVODNA MISEL

Kultura je osvetljen oder, dvignjena zavesa in polna dvorana. Je pesem deseterih glasov na šolski proslavi. Besede, ki se spletajo v stavke in včasih v verze. Je posnetek trenutka, ujetega v objektiv ali naslikanega z akvareli. Kultura je v eleganci giba dveh plesalcev na parketu plesne dvorane.

Je pa kultura še mnogo več: nevidna nit, ki povezuje ljudi, generacije in narode, ki v ljudeh vzbuja smeh in solze, ki nam daje občutek, da živimo. Je kolaž trenutkov ob vajah in pripravah na nastope, ponos ob nastopajočih na odru, je zavedanje, da smo del skupnosti.

V teh dvajsetih letih delovanja je Kulturno društvo Srednje šole Josipa Jurčiča postalo prostor srečevanja, izmenjave idej, ustvarjalnega izražanja in iskrenega prijateljstva. S svojimi dejavnostmi je pomembno obogatilo utrip šole, lokalne skupnosti in širšega prostora. Ta jubilej je zato predvsem praznik vseh, ki ste v teh letih društvu namenili svoj čas, energijo, znanje in srce. Iskrena zahvala gre ustanoviteljem, dolgoletnim članom, mentorjem, sodelavcem, podpornikom in vsem, ki ste verjeli v poslanstvo društva ter ga pomagali uresničevati.

Zaradi vas se s ponosom oziramo na prehojeno pot in z navdušenjem zremo v prihodnost.

Eva Pišljar Suhadolc, ravnateljica SŠJJ

Pesem pišem

Spet idej mi zmanjka,
že skoraj neham,
ko se v drevo zazrem.
Tam med listi nekaj je.
Čudno gledam, vidim sovo?
Prešine me, list obrnem in
začnem na novo.

(Blaž Novak Rudič, *Pritisnite na pravi gumb*)

ZBORNIKU NA POT

Kultura na prvi pogled nima rada številk. Za mehkobo zvokov, besed, barv in giba so številke preprosto preveč toge. Na vsak način želijo preštevati, razvrščati, analizirati – kultura pa se vsemu temu najraje smeje izogne. In vendar brez njih ne gre. Kot tudi zdaj, ko ob 20-letnici Kulturnega društva Srednje šole Josipa Jurčiča ugotavljamo, da je kultura del obstoja in diha naše šole tako rekoč od nekdaj. Jurčičev duh je med dijaki vseh generacij še kako živ in vedno znova najde kak svež izraz. V pričujočem zborniku torej ne predstavljamo samo kulture zadnjih 20 let, ampak se oziramo na temelje umetniškega ustvarjanja na šoli, ki se bliža častitljivi 80-letnici obstoja. Tam najdemo bogato tradicijo zborovskega petja, znamenite plesne predstave, gledališke stvaritve in pesniške zbirke. Najdemo pa tudi številna imena mentorjev, entuziastov in karizmatičnih pedagogov, ki so in ki še motivirajo, spodbujajo, ustvarjajo in se veselijo novih generacij ljubiteljev kulture na »jurčiču«. In kot vsak zbornik je tudi ta samo začetek zapisovanja skupne zgodbe, z vrzelmi in pomanjkljivostmi vred. Je začetek, ki želi spodbuditi še kak utrinek raziskovanja za nazaj in predvsem iskre navdušenja in pripravljenosti sodelovanja za naprej.

Vam, ki ste še včeraj prepevali v šolskem zboru, se veselili pevskih vikendov, nastopov, revij in prireditev; vam, ki z nostalgijo gledate fotografije s plesnih predstav in festivalov; vam, ki se še spomnite na tekst priljubljene predstave ter aplavza po njej; vam, ki ste tudi po maturi prijeli v roke mikrofon in suvereno odvodili prireditev; vam, ki ste zapisovali svoje verze in zgodbe v brezčasen odsev nekega časa – iskrena hvala za vse. Za nepozabna doživetja, shranjena med najlepše spomine. Vi ste ambasadorji naše šole in naše kulture.

Vam, ki danes krojite platno kulturnega utripa na šoli – pevci, plesalci, igralci, ilustratorji, recitatorji, pesniki – ne odnehajte v svoji mladostni zagnanosti! Iščite svoj izraz, raziskujte, vztrajajte, ustvarjajte in pustite svoj pečat na šoli, ki vam želi dati le najboljše.

In vam, ki šele prihajate med nas. Sopotniki v prihodnosti. Otroci digitalne dobe in hitrega lovljenja vtisov na zaslonih. Tudi vas se veselimo. Naj mladost premaguje vse, kar je preveč umetnega in premalo resničnega. Naj odkrije kaj novega, kaj čisto vašega. V kulturi je vedno dovolj prostora.

Dragi kulturniki Srednje šole Josipa Jurčiča vseh generacij, spoštovani mentorji, podporniki, starši, ljubitelji kulture. Kulturno društvo na naši šoli je kot poligon, kjer se odkrivajo talenti in kjer zorijo zares velike reči. Ne samo nastopi, predstave, gostovanja in izleti. Zori prijateljstvo, gradijo se čisto posebni odnosi, krepi se tista povezanost, ki ji lahko rečemo Kultura z veliko začetnico. Saj veste, kako rečemo – Jurčič nas povezuje. Tudi ali še prav posebej – v kulturi.

Dragica Šteh,
predsednica KD SŠJJ

POROČILA in LJUBEZEN

Berem poezijo. Včasih. Zdajle. Berem pesmi iz zbirke *Ljubezni to pesem*. Pesnik je umrl prav pred kratkim. Pred nekaj dnevi, manj kot teden pred kulturnim praznikom. Gledam fotografijo s pesnikom in z mladimi pesniki. In nekaj mentorji. Stojimo pred kipom drugega pesnika, mrtvega že tri četrt stoletja. Spomini so lepi, kot je bila lepa tistega pomladnega dne Bela krajina …

Ne, seveda nisem o tem pisala v Poročilo o realizaciji programov društev, sofinanciranih na javnih razpisih občine Ivančna Gorica. Sem pa gotovo napisala, da smo v Knjižnici Ivančna Gorica na literarnem večeru predstavili pesniško zbirko prav tega mladega pesnika, ki tako ponosno stoji ob velikem, tistem, ki ga berem. In ki ga ni več. Ki je zgodovina.

Da, leto za letom sem pisala poročila. Ker sem bila dolga leta leto za letom predsednica kulturnega društva. Najprej smo se morali prijaviti na razpis. Mentorji dejavnosti, pravzaprav »sekcij«, so obljubili marsikaj, a v razpis sem vendarle morala zapisati uresničljive načrte. Naše društvo je namreč zelo posebno. Člani se zamenjajo vsako leto, tiste, ki vztrajajo vsa štiri leta, na primer pevci ali plesalci, posebej nagradimo, saj jih res lahko preštejemo na prste. In potem se je dogajalo. Prireditve, plesni nastopi, koncerti pevskega zbora, gledališke predstave … In, jasno, gostovanja na prireditvah. Marca smo bili vedno na Jurčičevem pohodu, seveda s kulturnim programom, pa na Prazniku občine Ivančna Gorica s plesnimi pari, na Taboru pevskih zborov, na Vizijah, na Vsi smo ena generacija …

Počitnice se bližajo koncu, se spomnim, začnem klicati dijakinji, ki sta mi včasih prinesli kakšno kratko zgodbo v branje. Dekleti, lepo lepo prosim, saj imata babici, ja, in kakšno hecno dogodivščino, no pač takšno, da bo pritegnila poslušalce … Zgodba, ki bo povedala, da niste izgubljena generacija, da vama je mar za babice. A bi se dalo kaj na to temo? Do torka? Čudovito. Pa smo malo popravile, dodale, premesile, še malo dosolile … in zgodbi sploh nista bili slabi!

Imam tudi slabo vest. Za marsikaj. Za površnosti, za male brezbrižnosti, za toliko stvari, ki bi jih zdaj naredila drugače in bolje. Društvo ni samo formalnost, ni samo za to, da se prijavi na razpis in napiše poročilo in namensko porabi denar … Blagajniku društva sem leto za letom obljubljala, ko smo potrebovali finančno poročilo v zadnjem trenutku, da letos je pa res zadnjič … Slovar pravi, da je društvo organizirana skupina ljudi, ki ima skupne cilje in deluje po določenih pravilih. Da. A Kulturno društvo na naši šoli je bilo kot društvo pravzaprav nevidno, kulture pa toliko, da bi bil še Jurčič na nas ponosen.

Berem. Pesmi mojih dijakov. Spet je čas za novo zbirko. Na naslednji fotografiji bo mlada pesnica, sedela bo ob uveljavljeni, večkrat nagrajeni, zelo znani pesnici … Celo že vem, kje se bo to zgodilo.

Majda Simonič,
dolgoletna predsednica KD SŠJJ

TAKO IZPOLNJUJOČE

V vseh letih svojega dela na Srednji šoli Josipa Jurčiča, teh je bilo 31, sem se ukvarjala s kulturo in seveda sodelovala s kulturnim društvom šole.

Z velikim veseljem in zavzetostjo sem delovala z dijaki, ki so radi igrali, recitirali, deklamirali. V vseh letih je bilo najlepše in najboljše »postavljati na oder« različne igre, igrice, odlomke iz dramskih del, skrajšane priredbe dramskih del, celo dramatizacijo Kozlovske sodbe v Višnji Gori, ob vsem tem pa delati z dijaki vse. Sami smo skrbeli za sceno, kostume, rekvizite, vse scenske postavitve – skratka, predvidevali smo vnaprej, včasih pa kar na mestu. Najpomembnejši del vsega procesa so bili »moji igralci«, dijaki, ki so včasih zelo zavzeto, včasih manj, iskali rešitev za besedila, sceno … Posebej prijetno je bilo na vajah (če seveda niso bile ob nečloveški uri zjutraj), ko smo se tudi zelo zabavali. Včasih je prišlo do zamenjave besedila, prizorov, kostumov in različnih besednih iger.

Z začetka se spomnim prvih igranih odlomkov iz štirih različnih komedij, igrali smo še v rajnkem Kulturnem domu Ivančna Gorica. Vsako leto smo »ustvarili« ob dnevu šole, tj. Jurčičevem rojstnem dnevu, kako krajše dramsko delo, večinoma kratke zabavne igrice. Nekaj let po začetku nas je selektor, ki je prišel na šolo, celo izbral za nastop na Gimnazijadi v Cankarjevem domu v Ljubljani. To je bila nepozabna izkušnja, igrali smo *Vaje v slogu* Raymonda Queneauja, sodelovali smo tudi na Gimnazijadi v Novi Gorici z *Desetim bratom* Ivana Roba. Z maturanti smo uprizorili tudi komedijo *Limonada Slovenica* Vinka Möderndorferja, s katero smo nastopali tudi na medobčinskem srečanju skupin v Grosupljem. Takrat je bilo še posebej zanimivo in zabavno. Igralci so bili sicer pogumni, a pred nastopom se je vedno oglasila trema, kar pa tudi ni bilo slabo.

Sodelovali smo tudi na vseh proslavah in prireditvah v šoli in izven nje. V okviru društva smo organizirali tudi literarna večera s Ferijem Lainščkom 2016 in Boštjanom Gorencem – Pižamo nekaj let pozneje.

Skratka – ukvarjati se z različnimi postavitvami, predstavami in proslavami v okviru društva je bilo v vseh letih izpolnjujoče in gotovo je veliko pomenilo tudi vsem dijakom, ki so se skozi leta menjavali na odrih.

Vesna Celarc,
nekdanja profesorica slovenščine
in mentorica dejavnosti KD SŠJJ

PETJE IN PEVSKI ZBORI NA GIMNAZIJI STIČNA OZIROMA SREDNJI ŠOLI JOSIPA JURČIČA

Ko govorimo o zgodovini Srednje šole Josipa Jurčiča, ne moremo mimo petja. Pevski zbor je bil desetletja eden najbolj prepoznavnih izrazov kulturnega življenja šole. V različnih obdobjih je nastopal kot mešani, dekliški, moški ali mladinski zbor, menjavali so se zborovodje in generacije pevcev, toda petje je vedno znova našlo svoje mesto med dijaki. Ta zapis je poskus prikaza skoraj sedemdesetletne poti šolskega zborovskega petja – od prvih ohranjenih omemb v petdesetih letih do današnjih dni.

V Stični je bila 6. 9. 1945 ustanovljena »mešana nižja nepopolna gimnazija«, ki je z rednim delom začela 5. 11. 1945. O pevskem delovanju šole v tej najzgodnejši dobi ni ohranjenih zapisov, saj je gotovo, da so bile začetne težave šole bolj pomembne. Ko pa je 19. 6. 1950 takratno Ministrstvo za prosveto izdalo sklep, »da se nižja gimnazija v Stični pretvori v višjo gimnazijo s šolskim letom 1950/51, se je začelo novo obdobje v razvoju gimnazije. Gimnazija Stična je tako imela v šolskem letu 1950/51 osem nižjih in dva višja oddelka s 377 dijaki.

PRVI ZBORI IN PROFESORICA CILKA ŽAGAR (1957–1993)

Šolska kronika piše, da je bilo »notranje življenje gimnazije« vsestransko razgibano in bogato. Izvenšolska dejavnost se je razmahnila v okviru raznih krožkov in pevskega zbora, ki je deloval najprej v nižjih, od leta 1957 naprej pa pod vodstvom prof. Cilke Žagarjeve tudi v višjih razredih gimnazije.

Mešani zbor na reviji mladinskih zborov, 1961

Cilka Žagar, profesorica slovenščine, je izhajala iz glasbene družine, zato je imela temeljno glasbeno izobrazbo, ki jo je za potrebe šole nadgradila z zborovodsko šolo. Učila je petje, kasneje v višji gimnaziji tudi glasbeno umetnost ter vodila zbor. Žagarjeva se v jubilejnem zborniku ob 40-letnici gimnazije spominja: »Sodelovali smo veliko s Kulturnim društvom Stična, pri proslavah, igrah, s pevskim zborom, povsod smo morali biti poleg, še posebej pevski zbor. V začetku je bil mešani mladinski, potem samo dekliški, nato pa spet mešani, če je bilo dovolj fantov.« Avtor tega prispevka sem v njenem mešanem pevskem zboru sodeloval od leta 1972 do 1976.

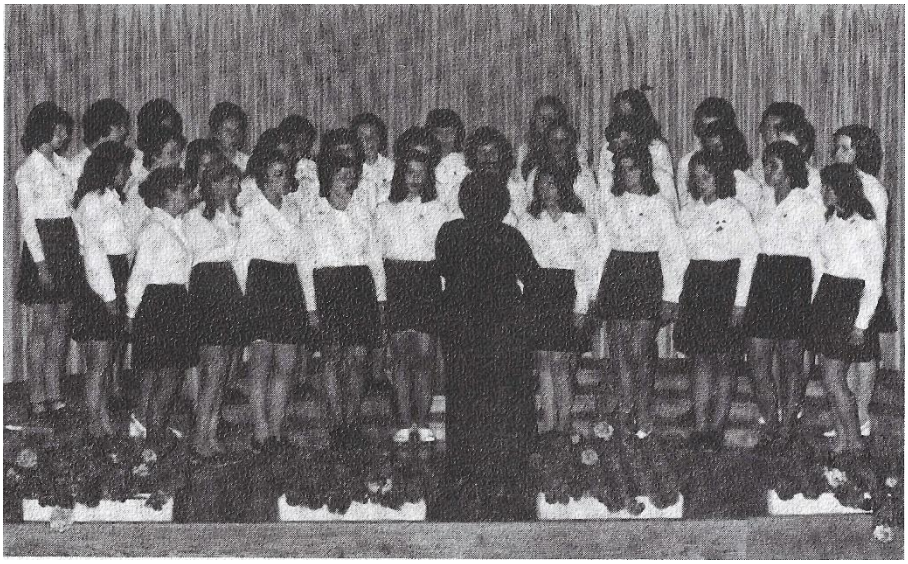

Dekliški zbor na Taboru v Šentvidu pri Stični, 1974

Zbor prepeva na praznovanju 30-letnice šole, maj 1975

V programskem listu za jubilejni koncert ob 20-letnici delovanja zbora (12. 5. 1978 v Stični) piše, da je 70-članski dekliški in mešani zbor skupaj z inštrumentalisti nastopil v počastitev dneva mladosti in v spomin na skladatelja Emila Adamiča ter pesnika Otona Zupančiča.

Nastop dekliškega zbora na koncertu, 1989

Gimnazijski pevski zbori so pod vodstvom profesorice Cilke Žagar nastopali na občinskih revijah pevskih zborov, od leta 1970 dalje pa vsako leto tudi na Kulturnem tednu, kasneje Taborih slovenskih pevskih zborov, v Šentvidu pri Stični.

Dekliški zbor na proslavi ob 40-letnici gimnazije Stična, 1990

Gospa Cilka Žagar se je upokojila leta 1991 in nato poučevala na šoli še do leta 1995, pevski zbor pa je vodila do šolskega leta 1992/93.

MOJE PRVO ZBOROVODSKO OBDOBJE (1993–1995)

V jeseni leta 1993 je mešani zbor na novo sestavil profesor matematike Milan Jevnikar. Zbor je štel 27 članov. Med letom se je zbor povečal na 39 pevcev, 24 deklet in 15 fantov. Pevske vaje smo imeli redno, tedensko, po eno dvourno vajo. Skupaj je bilo tisto leto 30 vaj in 7 nastopov. Med altistkami je tedaj pela tudi Jana Zupančič, danes uveljavljena dramska igralka.

Leta 1994 je zbor skupaj z recitacijsko dramsko skupino pod mentorstvom profesorice Marjete Glavan soustvaril glasbeno dramsko predstavo *Jurčičeva slavnost 1982*. Vsebina predstave je bila slovesnost, ki so jo leta 1982 narodno zavedni Slovenci ob prvi obletnici Jurčičeve smrti pripravili na Muljavi, kjer so mu na velikem shodu odkrili spomenik. Pevci šolskega mešanega pevskega zbora so preštudirali program, sestavljen iz narodnih in umetnih pesmi iz čitalniških časov, ki so bile vključene v prireditev *Jurčičeva slavnost* na Muljavi 1882.

Jurčičeva slavnost v šoli, 1994

Voditelja Miha Genorio in Janja Omahen

Dramski del Jurčičeve slavnosti, 1994

Po odmevnem nastopu za dijake in domačo javnost v šoli smo predstavo ponovili 14. 9. 1994, in sicer za dijake Škofijske gimnazije iz Ljubljane, 30. 9. 1994 pa za dijake slovenske gimnazije v Celovcu.

Nastop s predstavo Jurčičeva slavnost 1882 v Celovcu, 1994

MARTA STEKLASA IN NADALJEVANJE TRADICIJE (1995–1998)

1. 9. 1995 se je na šoli zaposlila glasbena pedagoginja, profesorica Marta Steklasa, naša nekdanja maturantka, ki je takoj prevzela tudi šolski mešani pevski zbor.

Mešani pevski zbor je nadaljeval tradicijo nastopov na šolskih prireditvah, nova zborovodja pa je zbor popeljala tudi na medobčinsko revijo. V folklorni preobleki so z dolenjskimi plesi in napitnicami zelo

odmevno nastopili tudi na 1. državni reviji Pika poka v Rogaški Slatini. Mladinski pevski zbor je po dveh letih prenehal z delovanjem, tako smo zadnji dve leti imeli na šoli samo dekliški pevski zbor.

Mladinski mešani pevski zbor leta z zborovodjo Marto Steklasa, 1996

PEVSKI ZBOR LETA 1999 PONOVNO PREVZAMEM MILAN JEVNIKAR

Ker se je gospa Steklasa 1. 9. 1998 zaposlila na drugi šoli, smo bili do januarja 1999 brez zborovodje in pevskega zbora.

Januarja 1999 je pevski zbor spet prevzel Milan Jevnikar, ki je postavil 30-članski mešani pevski zbor. Zbor je začel redno nastopati na šolskih in tudi na krajevnih prireditvah. Vzpostavili so tudi stik z mladinskim pevskim zborom iz pobratene občine Hirschaid iz Nemčije.

Že prvo leto se je mešani pevski zbor ponovno udeležil območne revije odraslih pevskih zborov občin Grosuplje, Dobrepolje in Ivančna Gorica. Prav tako se je od tedaj dalje zbor neprekinjeno udeleževal Tabora slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični.

Revija v Šentvidu, 2000

Leta 2000 smo 8. aprila skupaj z gledališko skupino pod vodstvom profesorice Vesne Celarc pripravili pevsko-dramsko prireditev. Zbor je zapel 3 pesmi, gledališka skupina pa je uprizorila igro Jeana Tardieuja *Zaljubljenca v podzemeljski železnici*. V zboru in v dramski skupini je nastopal tudi naš dijak, danes pa uveljavljeni dramski igralec Jernej Čampelj. To leto smo se predstavili tudi na območni reviji in seveda na taboru v Šentvidu.

7. oktobra 2000 je naša šola praznovala 50-letnico obstoja. Pevski zbor je na prireditvi imel opazno vlogo. Ob koncu leta je zbor sooblikoval tudi šolsko novoletno prireditev, ki je potekala 21. 12. 2000.

Mešani zbor na akademiji ob 50-letnici gimnazije, 2000

Osnovni problem delovanja šolskega pevskega zbora je bil od vsega začetka ta, da so naši dijaki vozači. Najugodnejše prometne povezave domov z javnim prevozom imajo neposredno po 7. šolski uri, zato je zelo težko zadržati pevce na pevskih vajah v šoli po 14. uri, torej še 8. uro. Iskanje dobrega termina za pevske vaje je bil zato vedno ključnega pomena. Urnika dolga leta nismo mogli postaviti tako, da bi bil za vse razrede en dan 6. in 7. uro prost za pevske vaje,. To nam je uspelo šele po letu 2018, prej pa smo imeli pevske vaje v več terminih, in sicer enkrat tedensko eno uro (7. uro) skupne vaje, med tednom pa večkrat po skupinah - preduro ali pa 7. uro, kadar so bili pevci prosti. Ko smo imeli skupne pevske vaje 6. in 7. uro, torej v ugodnem terminu, se je obisk vaj izboljšal in zrasla je tudi kvaliteta zbora.

Zelo dobrodošla za delo zbora je bila naklonjenost vodstva šole (!), kar zadnjih 23 let ni bil noben problem, saj je bil zborovodja kar ravnatelj. Veliko pa nam je pomenila tudi naklonjenost kuharic, ki so za pevske vaje vedno pripravile ali pa prihranile kakšen priboljšek od malice. Tako so bile pevske vaje vedno hrana za dušo in telo!

Zbor je redno sodeloval tudi na občinskih prireditvah, tako je na primer 25. maja 2001 nastopil na slavnostni prireditvi ob občinskem prazniku. Na Tabor nas je tisto leto odšlo 31 pevcev in pevk, na seznamu pa je bilo to šolsko leto že 44 pevcev.

V sredo, 20. junija 2001, je zbor s sodelovanjem priložnostne instrumentalne skupine in solistov instrumentalistov pod vodstvom profesorjev Cvetke Bevc in Milana Jevnikarja v Kulturnem domu Ivančna Gorica pripravil vokalno-instrumentalni koncert ob podelitvi najvišjih šolskih Jurčičevih priznanj in nagrad.

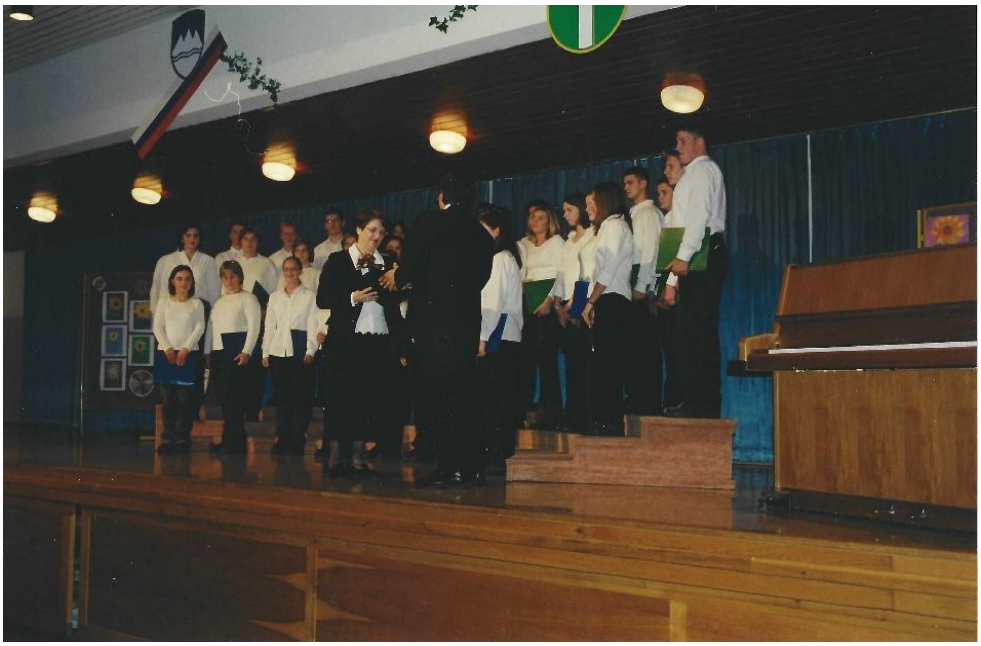

Nastop na območni reviji v Šentvidu pri Stični, 2001

V šolskem letu 2001/2002 smo imeli v zboru 35 pevcev, med njimi tudi sedanjega profesorja glasbe na OŠ Stična in na GŠ Grosuplje Roberta Kohka, ki je tudi odličen organist in zborovodja v Zagradcu. Pomembnejši nastopi so bili ob položitvi temeljnega kamna za novo OŠ Stična, 5. 10. 2001, standardno pa nastop na medobčinski reviji in na Taboru v Šentvidu. Za kulturni praznik smo zapeli 5 pesmi na prireditvi občine Ivančna Gorica, v KD Stična pa sedem pesmi.

Položitev temeljnega kamna za OŠ Stična, 5. 10. 2001

Na koncertu 9. 5. 2002 smo predstavili 11 skladb. Ob tem smo se takole predstavili publiki:

»Pevski zbor s svojim delovanjem in z javnimi nastopi predstavlja pomemben del kulturnega dogajanja na naši šoli. Lahko rečem, da je temelj kulturne tradicije. Pomen pevskega zbora pa je še veliko globlji. Mladi ljudje si v pevskem zboru v času svojega zorenja pridobijo ogromno izkušenj in znanja za življenje. Ni pomembno samo to, da v zboru poglabljamo glasbeno vzgojo, da se kulturno bogatimo in širimo bogato zborovsko kulturo našega naroda, pevski zbor je idealno prizorišče za vzgojo na mnogih pomembnih področjih življenja, za kar v šoli pri rednih dejavnostih pogosto ni dovolj priložnosti. Sodelovanje v zboru nudi čudovite zglede in vzgojo za življenje v skupnosti, kjer so jasno razmejene vloge, kjer ima vsak posameznik svoje pomembno mesto, a sam brez drugega ne pomeni tako veliko, kot pomeni skupina oz. celota.

V zboru lahko sodeluje vsak, saj je dragocen prispevek vsakogar. Lepota celote je bogatejša, če jo ustvarja čim več različnih osebnosti in glasovnih barv.

Zbor je pogosto trening strpnosti in vaja za sprejemanje in poslušanje sočloveka. Danes je to še posebna vrlina.

V zboru posebej gojimo pristno prijateljstvo in tovarištvo, kajti samo vsestransko uglašen in usklajen zbor more pristno interpretirati glasbeno umetnino. Jasno je, da ne gojimo glasbenega perfekcionizma, da ne posegamo po zelo težkih skladbah, saj že z lažjimi lahko uresničimo velike in pomembne cilje. Zelo pomembno je, da se dijaki pri petju v zboru sprostijo, da so veseli, in da na pevskih vajah izrazijo vse tisto, za kar pri obremenjujočem delu pri pouku ni priložnosti. Največja nagrada zame kot zborovodjo je, da dijaki vedno znova radi prihajajo na vaje, in da z veseljem vestno sodelujejo, vadijo in nastopajo. Upam, da bo tako tudi v prihodnje.«

Splošna težava vseh šolskih zborov in seveda tudi našega pa je ta, da se pevci hitro menjujejo, saj petje v zboru lahko traja le do konca šolanja. Ravno ko je pevec dobro pevsko vzgojen, odide s šole in vedno znova je treba uvajati novince. To je seveda težavno delo, ampak z zavestjo, da naši pevci nadaljujejo svoje pevsko udejstvovanje v domačih zborih širom po Dolenjski, ga ni težko opravljati. Tudi to je poslanstvo šolskega pevskega zbora!

Nastop na 23. Taboru v Šentvidu pri Stični, junij 2002

V šolskem letu 2002/03 se je število pevcev zelo povečalo, kar na 53, v šolskem letu 2003/04 smo sezono začeli z 41 pevci in končali s 35, v šolskem letu 2004/05 smo sezono začeli z 29 člani in končali s 23. Vsa ta leta smo sodelovali na vseh prireditvah v šoli in na območni reviji ter Taboru.

Revija v Grosuplju, 2003

Zborovodja Milan Jevnikar je 1. 1. 2004 postal ravnatelj, kar je pomenilo veliko novih zadolžitev zanj, hkrati pa manj organizacijskih zadreg pri delu zborom. Lažje je bilo organizacijsko prilagajati urnik vaj in dostopati do pevcev, kar je včasih pri sodelavcih vzbudilo celo kakšno negodovanje, češ »… vse za pevski zbor, kot da druge dejavnosti niso pomembne …« Pa seveda ni bilo tako. Kot ravnatelj in zborovodja sem navdušeno podpiral tudi vse druge kulturne in športne dejavnosti na šoli.

MOŠKI IN DEKLIŠKI ZBORI OD 2005 DO 2011

Pevski zbor se je ob začetku šolskega leta 2005/06 po 8 letih delovanja mešanega pevskega zbora preoblikoval v moški pevski zbor. Začeli smo z 12 fanti in na koncu je bilo pevcev 19.

Moški zborček na novoletni proslavi, 2005

Ob tem velja omeniti, da je iz drugega dela bivšega mešanega zbora in z novimi pevci vzporedno nastal še mladinski pevski zbor, ki ga je vodila zborovodkinja Valentina Tehovnik, naša nova profesorica glasbe. Ta zbor je z okoli 14 pevkami deloval vzporedno z moškim zborom do konca šolskega leta 2007/08.

Zbora sta sodelovala na vseh šolskih prireditvah, izpeljali pa smo tudi skupni interdisciplinarni projekt Realizem na Slovenskem z dijaki 2. letnikov gimnazije. Predvsem moški zbor se je aktivno vključeval v kulturno dogajanje v neposredni in v širši okolici, sodeloval na prireditvah, ki jih je organizirala ZKO Ivančna Gorica in na revijah odraslih pevskih zborov. Na Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu sta zbora nastopila skupaj.

Kulturni praznik, 2006

V šolskem letu 2006/07 je moški zbor štel 21 pevcev in 2 pevki, ki sta peli tenor. Ista sestava je ostala tudi naslednje šolsko leto, torej 2007/08. Zbor je standardno pokrival vse šolske prireditve, udeležil se je revije odraslih pevskih zborov in taborov v Šentvidu. V nedeljo, 16. 12. 2007, ob 14.00, pa smo v kulturnem domu na Čatežu pri Veliki Loki kot gostje sodelovali na prireditvi Decembrske sanjarije. Pridružili smo se pevcem domačega mešanega pevskega zbora in tudi mi zapeli 6 narodnih pesmi.

Počitek po generalki za Tabor, 2007

Združena moški in dekliški v Mladinski mešani zbor na Taboru, 2007

Moški zbor je bil v šolskih letih 2008/09 in 2009/10 zelo aktiven, štel je med 35 in 40 članov. Sodeloval je na reviji odraslih zborov, dekliški pa skupaj z moškim le na Taboru v Šentvidu.

Dekliški zbor, ki je v šolskem letu 2009/10 štel 16 pevk, je prevzela Simona Zvonar, naša nova profesorica slovenščine in glasbe.

V sklopu prireditev ob 60-letnici šole smo v petek, 7. maja 2010, ob 19. uri, obiskovalcem predstavili večino kulturnih dejavnosti, s katerimi se ukvarjamo med šolskim letom. Prireditev je po ravnateljevem nagovoru pričel pevski zbor – letos sta se združila oba zbora: moški, ki ga je vodil ravnatelj Milan Jevnikar, in dekliški, ki ga je vodila profesorica Simona Zvonar. Združeni so zapeli pesem *Lipa* Davorina Jenka, nato pa moški pevski zbor še tri pesmi. Treba je zapisati, da sta zbora postajala vsako leto močnejša – v njih je pelo čedalje več dijakov.

Akademija ob 60-letnici SŠJJ, 2010

Akademija ob 60-letnici SŠJJ, 2010

Dekliški pevski zbor je 12. 5. 2010 polepšal literarni večer ob predstavitvi jubilejnega Zbornika, moški pevski zbor pa je v šolski telovadnici pomembno obogatil program slavnostne akademije, ki je potekala 15. 5. 2010.

V šolskem letu 2010/11 sta naprej delovala oba zbora, in oba sta se udeležila revije odraslih pevskih zborov ter dobila zelo ugodno oceno strokovnega spremljevalca Egija Gašperšiča.

Vsi trije pevski sestavi - moški, dekliški in združeni mešani - so 26. maja 2011 izvedli lep in bogat celovečerni koncert. Koncert so obogatili tudi dijaki - instrumentalni solisti.

Oba zbora sta sodelovala na vseh šolskih prireditvah, na Taboru v Šentvidu pa sta spet sodelovala kot združeni mešani pevski zbor.

Tradicionalno smo vsako leto po taboru vse pevce odpeljali na pogostitev, na pico v picerijo Kegeljček v Radohovi vasi. S tem smo hkrati zaznamovali tudi zaključek pevske sezone. Verjetno je tudi ta tradicija malo prispevala, da našim pevcem nikoli ni bilo težko sodelovati na taborskem nastopu, kljub poletni vročini, ki je obremenjujoča tudi za mlade ljudi.

MEŠANI ZBOR IN NOVA GENERACIJA PEVCEV (2011–2021)

V šolskem letu 2011/12 je v moškem zboru prepevalo 38 fantov, v mešanem pa še 16 deklet. Oba zbora je spet vodil Milan Jevnikar. Poleg rednih nastopov v šoli je moški pevski zbor nastopil na reviji odraslih pevskih zborov, združeno z dekleti pa v mešanem zboru na Taboru v Šentvidu.

24. maja 2012 smo priredili šolski koncert, kjer se je mešani zbor predstavil s 14 pesmimi, moški pa s tremi. Nastopili so tudi naši dijaki, instrumentalni solisti. Od leta 2008 do 2012 je bil aktivni član šolskih pevskih zborov in korepetitor pianist Žiga Jernejčič, sedaj profesor glasbe v Zagradcu in vidni glasbenik, organist in zborovodja v naši občini.

V šolskem letu 2012/13 je prenehal delovati moški pevski zbor, v mešanem pevskem zboru pa se je združilo 16 deklet in 17 fantov. Poleg tega zbora je eden od pevcev, Luka Posavec, dijak drugega letnika, ustanovil dekliški nonet Estrella, s katerim se je naslednji dve leti, do konca šolanja pri nas, aktivno udejstvoval na prireditvah v šoli in tudi izven nje. Luka je danes diplomant orgel in cerkvene glasbe A,

Visoke šole za glasbo Franz Liszt v Wűrzburgu in certificiran orgelski izvedenec, je orgelski koncertant in vodja prenove Milavčevih orgel v ljubljanski stolnici.

Estrella z Lukom Posavcem, 2013

13. maja 2013 smo skupaj izvedli celovečerni Letni koncert, ki so ga obogatili tudi posamezni solisti na klavirju, diatonični in klavirski harmoniki ter violi.

Mešani zbor na letnem koncertu, 2013

Z mešanim zborom smo se udeležili območne revije odraslih pevskih zborov in seveda Tabora v Šentvidu.

V šolskem letu 2013/14 je imel mešani zbor 12 fantov in 18 deklet. Delo je potekalo utečeno, iskali smo vse priložnosti za pevske vaje, pogosto predure, po pouku tudi v več skupinah. Zbor je sodeloval na vseh šolskih prireditvah, zelo opazno spet na medobčinski reviji odraslih pevskih zborov, 22. 5. 2014, na Taboru v Šentvidu pa smo bili spet, kot že desetletje in več, edini mladinski zbor in zato, kot vedno, deležni vzpodbudnih vzklikov množice obiskovalcev in gostov na častni tribuni, ko smo se v povorki, pogosto s harmoniko in petjem, sprehodili mimo. S ponosom se spominjam, da so se moji mladi pevci vedno z navdušenjem in iskrenim veseljem udeleževali napornih nastopov na vročem soncu na Taborih v Šentvidu, vsekakor ne le zaradi pic v Kegeljčku, kjer so se naši Tabori in pevske sezone končevali, ampak zaradi iskrene pripadnosti petju, tovarištvu in prijateljstvu, ki ga je petje v šolskem zboru vedno vzpodbujalo.

Za občutek, koliko truda je vloženega v delo šolskega pevskega zbora, koliko odpovedovanja pevcev je potrebnega za solidne nastope, si poglejmo samo eno časovnico vaj pred majskim letnim koncertom 2014.

Delo mešanega zbora v mesecu maju 2014

- *četrtek, 15. 5. 2014, 7. in 8. uro, redne pevske vaje, cel zbor;*
- *sobota, 17. 5. 2014, od 8.30 do 11.30, izredne pevske vaje za vse, kosilo v šoli (če kdo ne more priti, naj se opraviči vnaprej);*
- *sreda, 21. 5. 2014, preduro, pevske vaje za fante;*
- *četrtek, 22. 5. 2014, preduro, pevske vaje za dekleta;*
- *četrtek, 22. 5. 2014, 7. uro, redne pevske vaje, cel zbor,*
- *četrtek, 22. 5. 2014, ob 18.00, vsi v OŠ Ferdo Vesel, Šentvid pri Stični, Revija odraslih pevskih zborov. Starši poskrbijo za prevoz tja in nazaj (po 21.00). Oblečeni slovesno, temen spodnji del in svetle srajce oz. bluze;*
- *torek, 27. 5. 2014, preduro, pevske vaje za fante;*
- *torek, 27. 5. 2014, ob 14.15, do predvidoma 15.30 oz. do 16.00 GENERALKA za 4. LETNI KONCERT;*
- *sreda, 28. 5. 2014, preduro, pevske vaje za dekleta;*
- *sreda, 28. 5. 2014, 7. uro, pevske vaje za cel zbor;*
- *sreda, 28. 5. 2014, ob 19.30, 4. LETNI KONCERT. Dobimo se ob 18.15, se malo upojemo in pripravimo na nastop. Oblecite se slovesno, temni spodnji del in bel ali svetel zgornji del. Povabite na koncert svoje domače in prijatelje!*
- *Pevske vaje po koncertu bodo še ob četrtkih, sedmo šolsko uro, ki je v urniku namenjena za vaje. Pripravljali se bomo na Tabor v Šentvidu pri Stični.*

Scenarije za koncerte je do leta 2013 večinoma pripravljala profesorica Dragica Šteh, nato pa se je morala zaradi kadrovske krize, pomanjkanja dijakov, zaposliti, »prešolati« na OŠ Stična, podružnična šola Zagradec. Tako je od letnega koncerta 2014 do vključno 2016 scenarije in vezni tekst za koncerte spet prevzel kar sam zborovodja Milan Jevnikar.

V šolskem letu 2014/15 smo v mešanem pevskem zboru imeli 21 deklet in 14 fantov. Kljub temu, da se nam je vpis v šolo zelo zmanjšal, vpisali smo namreč samo dva šibka gimnazijska oddelka in eno skupino ekonomskih tehnikov, petje na šoli ni zamrlo.

Peli smo na vseh šolskih prireditvah, za dan šole smo zapeli 6 pesmi, spet smo bili pohvaljeni na medobčinski reviji. Z OŠ Stična smo za kulturni praznik, 10. 2. 2015, prepevali na osrednji proslavi skupaj z osnovnošolskimi in vrtčevskim zborom; rdeča nit programa je bila sreča: *Zdravljica, Oda radosti, Sreča na vrvici, Mi se imamo radi (ob spremljavi folklore OŠ Stična), Sonce in reka (pojejo učiteljice OŠ Stična), Prava sreča, Skupaj lažje rastemo, Da prijazna bodo jutra, Če bi se svet nazaj vrtel.* Vse pesmi je spremljal "orkester" OŠ Stična z izjemo ljudske Mi se imamo radi, ki jo je na harmoniki spremljal učenec OŠ.

To leto nismo pripravili letnega koncerta, smo pa spet šli na Tabor v Šentvidu.

V novem šolskem letu 2015/2016 smo nadaljevali delo z mešanim pevskim zborom s 26 dekleti in 15 fanti. Že takoj v oktobru smo nastopili na dobrodelnem koncertu Generacije pojejo v OŠ Ferda Vesela

Šentvid pri Stični skupaj s PZ vrtca Čebelica Šentvid pri Stični, PZ OŠ Ferda Vesela, ŽPZ Vidovo, MPZ Vidovo in Mešanim pevskim zborom DU Šentvid Sončni žarek. Zbrani prispevki so bili namenjeni šolskemu skladu za pomoč socialno šibkim učencem.

25. 2. 2016 smo nastopili na medobčinski reviji odraslih pevskih zborov.

V tem šolskem letu je naš pevec, prvošolec Martin Meglič, danes študent Akademije za glasbo v Ljubljani, ustanovil malo vokalno skupino Vocapella, poleg mešanega zbora pa smo spet obudili še fantovski zbor, tako da so na Letnem koncertu 2016 nastopile vse tri zasedbe.

Sezono smo standardno zaključili z nastopom na Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični.

V šolskem letu 2016/17 je mešani pevski začel vzpodbudno, na spisku smo imeli 35 pevcev in pevk. 17. februarja smo sodelovali na območni reviji odraslih pevskih zborov v Dobrepolju in dobili odlične kritike. Je pa obisk pevcev na vajah vse bolj pešal, zato smo marca naredili resno anketo in nekako uspeli poživiti delo. Tako smo se lahko v soboto, 11. 3. 2017, udeležili nastopa na dobrodelnem koncertu BIG BAND orkestra slovenske vojske v športni dvorani OŠ Stična v Ivančni Gorici in 31. 3. 2017 spet sodelovali na dobrodelnem koncertu Generacije pojejo, v avli OŠ Ferda Vesela v Šentvidu pri Stični.

Mešani pevski zbor na prireditvi Generacije pojejo v Šentvidu pri Stični, 2017

Na letnem koncertu 2017 se je poleg mešanega pevskega zbora predstavil tudi fantovski pevski zbor ter več instrumentalistov solistov, med njimi ***Danijela Slana***, danes študentka Akademije za glasbo in uveljavljena koncertantka na orglah, ter solopevka sopranistka ***Katarina Zorec***, ki postaja čedalje bolj opazen sopran na slovenski glasbeni sceni.

V šolskem letu 2017/18 je bilo v mešanem zboru 21 deklet in 19 fantov. Problemi so bili standardni, urnik ni bil prilagojen pevskim vajam, dijaki so neredno obiskovali vaje, zato smo imeli vaje po skupinah v predurah, popoldne so namreč večinoma radi hitro odšli domov. Pa smo seveda vseeno opravili svoje poslanstvo, nastopili na vseh šolskih prireditvah in na Taboru v Šentvidu. 12. maja smo v kulturnem domu v Ambrusu kot gostje Mešanega pevskega zbora Ambrus nastopili na koncertu ***Sonce pomladi*** in bili deležni navdušenega sprejema.

Letni koncert 2018 smo imeli 16. maja 2018 v avli šole. Po scenariju in z veznim tekstom zborovodje Milana Jevnikarja je mešani pevski zbor predstavil 14 skladb, pretežno slovenskih priredb narodnih, pa

tudi dve tuji skladbi in eno priredbo popevke, *Brez besed*. Program so popestrili instrumentalisti s klavirjem, flavtami in violino ter baritonist Nejc Bavdek.

V šolskem letu 2018/19 je zbor štel 15 fantov in 28 deklet. Peli smo na šolskih prireditvah, na območno revijo že drugo leto nismo šli. To leto tudi nismo imeli letnega koncerta, smo pa sodelovali na jubilejnem 50. taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični.

V šolskem letu 2019/20 smo v mešanem zboru imeli 26 deklet in 17 fantov, seveda na spisku, vaje jih je redno obiskovalo okoli tri četrtine. Nastopili smo na decembrskem bazarju ter za kulturni praznik, nato pa se je petje zaradi zdravstvene krize (korona) prekinilo do junija, ko smo imeli še tri vaje in zapeli na podelitvi spričeval.

Mešani zbor na proslavi za kulturni praznik, 2020

V jeseni smo v novem šolskem letu 2020/21 začeli z navdušenjem, misleč, da šole ne bodo več zapirali. Že takoj septembra smo oblikovali mešani pevski zbor, ki je po seznamu prijav štel kar 52 članov. Zaradi zdravstvenih omejitev in skrbi za zdravje se je 14 dijakov začasno odločilo, da pevskih vaj ne bodo obiskovali, tako je zbor v tem šolskem letu štel 38 članov, od tega 4 četrtošolce. Z vajami smo začeli 10. septembra, žal pa po enem mesecu, že 8. 10., tudi zaključili, saj so se šole z 12. 10. zaprle.

Ponovno smo s pevskimi vajami začeli 25. maja, tedaj že brez četrtošolcev, torej s 34 pevci in pevkami. Imeli smo 10 pevskih vaj in sezono zaključili z lepim nastopom na zaključni proslavi ob dnevu državnosti in ob podelitvi spričeval, 24. 6. 2021, v amfiteatru pred šolo. Načrtovali smo še marsikaj drugega, a to šolsko leto je bilo pač nekoliko posebno.

Zbor na podelitvi spričeval ob koncu pouka, 2021

V začetku šolskega leta 2021/22 smo tako kot vsako leto z vsemi prvošolci, ki jih je bilo to leto že za 4 razrede, izvedli obvezne pevske avdicije. Te so postale že kar splošno znane, prava maskota Jurčiča, o njih so govorili naši bodoči dijaki že kot osnovnošolci. V skupinah po 2 do 5 so se vsi prvošolci zvrstili v ravnateljevi pisarni, kjer smo se preizkušali v ritmičnih vajah, prepevali preproste pesmice in »zadevali« (ali »zgrešili«) posamezne tone ter si izmenjavali mnenja o pomembnosti petja, posebej zborovskega. Prav nepozabna so bila ta srečanja. Izkušnja za dijake in pomembno spoznanje za zborovodjo. Seveda so dijaki imeli možnost, da so se iz osebnih razlogov odpovedali sodelovanju v zboru, vendar je šlo to lažje takrat, ko je bilo kandidatov veliko. Nasploh pa je bilo vsem, ki so imeli posluh, priporočeno, da naj poskusijo hoditi na pevske vaje vsaj en mesec, potem pa naj se odločijo za naprej. In res se je pogosto pri najbolj skeptičnih po nekaj pevskih vajah, ki so bile izjemno družabno in prijateljsko srečanje, vzbudilo navdušenje za petje in so ostali zvesti člani zbora do konca šolanja.

Pogosto se je zgodilo tudi, da so z velikim navdušenjem in veseljem hodili k petju dijaki s slabšim posluhom, ki pa se je v več letih petja v zboru lahko neverjetno izboljšal. Na drugi strani pa se je seveda sodelovanja v zboru izognilo tudi več izvrstnih pevcev, ki so mislili, da je za njihov talent prevelik, da bi ga razdajali v enem preprostem šolskem zboru. Kaj hočemo, tako pač je.

No, da sklenem tole o avdicijah – te so septembra 2021 prinesle 25 novih pevcev, žal jih je pri petju do konca leta vztrajalo manj kot pol.

ANEJ ČERNE IN NOVA DOBA (OD 2021 NAPREJ)

V šolskem letu 2021/22 se je zgodila velika sprememba. Dosedanji zborovodja, tudi ravnatelj od 2004, je po več kot četrt stoletja »dirigentsko palico« predal novemu mlademu zborovodji. Na šoli smo septembra zaposlili novega profesorja glasbe, Aneja Černeta. Ker je v tem šolskem letu prvič v zgodovini pevski zbor postal del sistemizirane učne obveznosti tudi v srednji šoli, je Anej prevzel tudi vodenje pevskega zbora. »Stari zborovodja« Milan Jevnikar je tako le še občasno vodil sekcijske pevske vaje, nadomeščal odsotnega zborovodjo in organizacijsko pomagal pri nastopih in na Taboru.

Sodelovali smo na razpisu Občine Ivančna Gorica in pridobili za dejavnost del sredstev, ki smo jih porabili za pokritje dela osnovnih stroškov (nakup map, fotokopiranje not ...) in za zaključno pogostitev pevcev po nastopu na Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu.

Že takoj septembra smo oblikovali mešani pevski zbor, ki ga je sprva obiskovalo od 30 do 45 dijakinj in dijakov. Vključili smo veliko novincev, saj so prav vsi prvošolci opravili avdicije. Žal je s petjem zaradi priložnosti ob menjavi zborovodje prenehalo tudi nekaj starejših pevcev. Tako se je zbor z začetnih 45 pevcev v septembru skrčil na 25 v juniju, od katerih je bilo 14, fantov pa 11.

Zbor je v šoli nastopil trikrat, in sicer na božično-novoletni prireditvi, 23. 12. 2021, na letnem koncertu, 13. 6. 2022, in na proslavi ob koncu leta, 24. 6. 2022. Načrtovan je bil tudi nastop na prireditvi za kulturni praznik v februarju, vendar so bili, zaradi koronakrize, za ta namen uporabljeni videoposnetki z božično-novoletne prireditve.

Letni koncert, 2022

Zbor je 19. 6. 2022 sodeloval na 52. Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični. Zbor je na Taboru prejel priznanje za 20-letno sodelovanje mešanega zbora.

Povorka na Taboru, 2022

Po generalki za Tabor pri Linčevih v Šentvidu, 2022

Pevske vaje so bile redno vsak teden ob petkih po pouku dve šolski uri, občasno pa ob torkih, sredah in petkih zjutraj za posamezne glasove. Vsi pevci so opravili tudi individualni vokalno-tehnične posvete. Skupaj z nastopi je bilo realiziranih preko 40 srečanj v skupnem trajanju približno 60 šolskih ur. Vse ure sodelovanja pevcev so bile evidentirane kot njihove ure OIV oziroma ID. Vsi pevci pa so ob koncu leta prejeli tudi posebno priznanje.

Z nastopom novega zborovodje je zbor stopil v novo dobo kvalitetnejšega petja in sodobnejšega repertoarja.

V šolskem letu 2022/23 je zbor začel s 40 pevci, šolsko leto pa končal s 35, ki so standardno dobili priznanje za vestno sodelovanje.

Pevski vikend v domu CŠOD Čebelica na Čatežu, 2022

V tem letu smo prvič organizirali pevski vikend, in sicer od 3. 2. 2023 (po pouku od 13.30) do 4. 2. 2023, do 19. 00, v domu CŠOD ČEBELICA, Dolenja vas pri Čatežu. Šola je prispevala oskrbnino v višini 37,5 evra na osebo, preostanek, 15,3 evra, pa starši. Spremljevalca in izvajalca dejavnosti sva bila Anej Černe in Milan Jevnikar.

Program je bil sledeč:

PETEK, 3. 2. 2023:

- ob 13.00 odhod iz šole,
- ob 13. 30 prihod na Čatež,
- ob 14.00 kosilo,
- od 15.00 do 17.30 pevske vaje 1,
- ob 18.00 večerja,
- od 18.30–20.00 družabne aktivnosti,
- od 20.00–21.30 pevske vaje 2,
- 22.00–7.00 nočni počitek.

SOBOTA, 4. 2. 2023:

- ob 7.30 vstajanje in jutranja toaleta, pospravljanje sob, telovadba na prostem,
- ob 8.00–9.00 zajtrk,
- od 9.00–11.00 pevske vaje 3,
- od 11.00–12.30 sprehod do cerkve na Zaplazu, ogled,
- ob 13.00 kosilo,
- 14.00–17.00 pevske vaje 4,
- večerja ob 17.30 (cena 3,7 evra),
- ob 18.00 odhod v Ivančno Gorico,
- ob 18.30 prihod pred šolo v Ivančno Gorico.

Zaključek pevskega vikenda v KD Stična, 2024

Pri pevcih je ta način intenzivnega dela požel veliko navdušenje, zato smo to dejavnost začeli izvajati tradicionalno vsako leto, enkrat v jeseni in enkrat spomladi. Zaradi zmanjšanja stroškov smo naslednje pevske vikende organizirali kar v šoli, s popolno oskrbo v šolski kuhinji. Dijaki so prespali v šolskih učilnicah.

Pevski vikend v šoli, 2025

Enajstega maja 2023 je zbor sodeloval na območni reviji v Grosuplju, kjer je dosegel izjemno priznanje za kvaliteten napredek. Zbor je bil povabljen na regijsko revijo.

Nastop na reviji v Grosuplju, 2023

Junija se je zbor spet udeležil Tabora v Šentvidu, ki je bil spet klasično skupinsko prepevanje, prvič po koronakrizi. V začetku junija, 15. 6., smo spet imeli standardni letni koncert, kjer se je zbor predstavil s 16 čudovitimi skladbami, program pa so obogatili solist na harmoniki, solo pevka Lara in plesni pari.

Moški zbor na letnem koncertu, 2023

Mešani zbor na letnem koncertu, 2023

Povečano število dijakov, nov mlad zborovodja in dvig kvalitete petja so najbrž povzročili, da je petje v šolskem letu 2023/24 postalo spet bolj priljubljeno. Zborovodji Černetu je občasno pomagal s korepeticijami, pa tudi z dirigiranjem na kakšnem nastopu, »upokojeni zborovodja« Milan Jevnikar. V tem letu se je pojavilo novo zborovodsko ime Matic Garbas, dijak naše šole, ki je občasno prevzel korepeticije. Število pevcev se je v novem šolskem letu 2023/24 povzpelo na 41. Ponovno se je obudil moški zborček, tako da smo na koncertu, aprila 2024, slišali poleg 16 skladb za mešani zbor tudi 3 za moške zbore. Koncert je bil obogaten tudi s skladbami solistov na saksofonu in klavirju ter s solo petjem. Na območni reviji zborov, 10. 5. 2024, v Višnji Gori, je bil nastop zbora ocenjen tako dobro, da je napredoval na regionalno raven.

Pevski zbor na reviji v Višnji Gori, 2024

Letni koncert v KD Stična, 2024

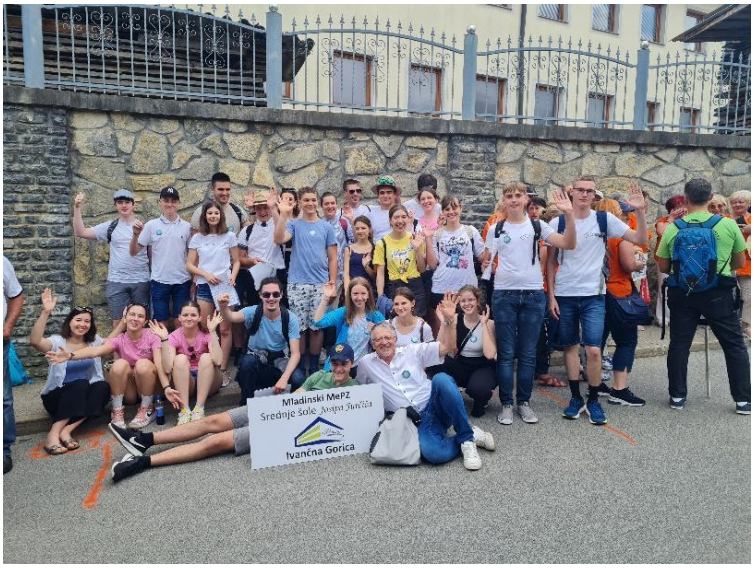

Pevski zbor na Taboru, 2024

ALUMNI IN CONCORDIA – NOVA OBLIKA ŠOLSKE PEVSKE TRADICIJE

V oktobru 2024 se je od šole poslovil dolgoletni zborovodja in ravnatelj Milan Jevnikar. Pevski zbor mu je na poslovilni slovesnosti pripravil zanimivo pevsko presenečenje, na melodijo pesmi Dajte, dajte so podstavili ganljivo avtorsko poslovilno besedilo.

Ob odhodu v pokoj je Milan Jevnikar na željo novega vodstva šole ustanovil pevski zbor alumnov Srednje šole Josipa Jurčiča. Vanj se je vključilo 40 nekdanjih pevcev vse od generacije maturantov 1973 pa do generacije 2022. Pevske vaje so potekale redno ob petkih zvečer v šoli. Velike težave smo imeli z uravnoteženo glasovno zasedbo, zato napredek ni bil tako dober, kot smo pričakovali. A druženje je bilo prijetno in vzpodbudno, kljub generacijskim razlikam med pevci. Zbor je prvič javno nastopil s tremi pesmimi na šolskem letnem koncertu 28. 5. 2025.

Pevski zbor alumnov na letnem koncertu, 2025

Z obema zboroma smo sodelovali tudi na občinski proslavi, 30. 5. 2025, v združenem zboru vseh občinskih pevskih zborov v avli OŠ Stična v Ivančni Gorici.

Združeni občinski zbori, 30. 5. 2025

V šoli se je iz šolskega moškega pevskega zbora izoblikoval oktet Concordia, v katerem je vodstvo prevzel Matic Garbas, dijak 4. letnika in pevec mešanega zbora.

Mešani pevski zbor je na območni reviji spet dobil strokovno oceno, da dosega regionalno kvalitetno raven.

Oba mešana zbora sta skupaj sodelovala na Taboru 2025 v Šentvidu pri Stični.

Mladinski mešani zbor na Taboru, 2025

Zbor alumnov na Taboru, 2025

Vsi trije zbori, mladinski mešani z Anejem Černetom, mešani zbor alumnov z Milanom Jevnikarjem in oktet Concordia nadaljujejo z delovanjem tudi v šolskem letu 2025/26. Oktet fantov, sestavljen iz nekdanjih dijakov in nekaj aktualnih dijakov naše šole, pod vodstvom našega maturanta Matica Garbasa ostaja vključen v naše šolsko kulturno društvo in bo na nek način sčasoma postal tudi ansambel naših alumnov. Z ravnateljevanjem pa že od 8. 3. 2025 nadaljuje Milan Jevnikar, ki se je na prošnjo ministrstva vrnil za v. d. ravnatelja. Tako spet lahko aktivno pomaga Černetu s korepeticijami in organizacijo pevskega vikenda. V pomoč zborovodji ostaja občasno tudi Matic Garbas. Sodelovanje je složno in uspešno, kar se odraža tudi v rasti kvalitete vseh treh sestavov. V jeseni je mladinski mešani zbor z Jevnikarjem na prireditvi 1. 10. 2025, ob obletnici pobratenja s Hirschaidom, navdušil domačine in goste iz Nemčije.

Nastop v Šentvidu pri Stični za goste iz pobratenega Hirschaida, 2025

Mešani zbor uspešno nastopa na šolskih prireditvah, zbor alumnov pa se jima je spet pridružil na Letnem koncertu 2026 z gosti. Naslov prireditve, ki je potekala v četrtek, 19. marca 2026, je bil Je lepa Gorica. V Kosovelovem letu smo koncert posvetili pesniku Srečku Kosovelu. Poleg domačega zbora, ki ga vodi profesor Anej Černe, sta nastopila še fantovski oktet Concordia in Mešani pevski zbor alumnov SŠJJ.

Pevci so z izbranim in raznolikim programom navdušili številno publiko. Vse pa je s svojim nastopom očaral mladi pianist Enej Rupnik, naš prvošolec, ki že kaže izjemen glasbeni potencial. Vodenje prireditve so odlično izvedli moderatorka Meta Dremelj, David Pust v vlogi slavljenca Srečka Kosovela in njegova muza Nika Lampret, ki jih je na nastop pripravila profesorica slovenščine Mateja Zupančič.

Oktet fantov Concordia je dal 16. 4. 2026 pomemben pečat predstavi *Sosedov sin* v izvedbi našega gledališkega krožka pod avtorstvom in mentorstvom profesorice Dragice Šteh. S podoknicami in harmoniko so fantje pričarali nepozabno vzdušje skoraj že pozabljene romantike.

Na območni reviji v Šentvidu, 15. 5. 2026, sta nastopila fantovski oktet Concordia in Mešani mladinski pevski zbor Srednje šole Josipa Jurčiča pod vodstvom Luka Posavca, ki je v času odsotnosti nadomeščal zborovodjo Aneja Černeta. Obe naši zasedbi sta bili deležni navdušenega aplavza in zelo dobrih ocen strokovnega spremljevalca revije, Erika Šmida.

Oktet Concordia na predstavi *Sosedov sin*, 2026

Mladinski zbor na reviji v Šentvidu z Lukom Posavcem, 2026

Oba mešana zbora sta se udeležila tudi Tabora slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični, ki je to leto pod novim umetniškim vodstvom Damijana Močnika potekal v drugačni preobleki. Zbori smo se izobraževali v vokalni tehniki, poslušali predavanje o našem pevskem organu, nato pa pod umetniškim vodstvom Damijana Močnika prepevali skupne pesmi, ki smo jih dobili na prireditvi. Pripravili smo zanimiv repertoar, ki smo ga na koncu dejavnosti, zvečer, po koncertu zamejskih pevskih zborov, predstavili sebi, zamejcem in maloštevilni publiki. Naslednje leto bo tabor predvidoma spet malo bolj klasičen, s skupnim petjem masovnega zbora, z vnaprej pripravljenimi skladbami. Termin pa bo spremenjen, verjetno bo to majsko sobotno popoldne.

Oktet Concordia na reviji v Šentvidu, 2026

Mladinski zbor (desno zgoraj) na prenovljenem taboru, 2026

Del zbora alumnov na delavnicah Tabora 2026 v Šentvidu pri Stični

ZA PRIHODNOST PETJA NA JURČIČU SE NI BATI

S šolskim letom 2025/26, v katerem sem dokončno zaključil svoje delo na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica, zaključujem tudi to kroniko – svoj osebni pogled na skoraj sedemdeset let pevskega ustvarjanja na naši šoli. Ko sem jo pisal, sem se večkrat vračal v posamezna obdobja, k ljudem, dogodkom, koncertom, vajam in nastopom, predvsem pa k številnim generacijam dijakov, ki so s svojim petjem soustvarjale življenje naše šole. Ob tem sem še enkrat začutil, kako pomembno mesto je imelo petje v njenem življenju in koliko lepih spominov je ostalo povezanih z njim. Vsega tega zato ne morem zapisovati povsem neosebno – tudi sam sem bil več kot tri desetletja del te zgodbe, kot pevec, zborovodja in ravnatelj.

Zapis je dejansko kronika skoraj sedemdesetletnega dogajanja, zato morda ni najbolj tekoče branje, je pa dokument, ki nudi podroben vpogled v posamezna obdobja, praktično v vsako šolsko leto tega časa. Marsikaj je morda obravnavano subjektivno, saj so takšna lahko mnenja in osebni pogledi, dejstva pa so objektivna in dokumentirana v šolski kroniki, šolskih letnih poročilih ter v arhivu zbora, ki sem ga za obdobje od leta 1994 do 2026 vestno vodil. V njem je še mnogo podatkov, seznamov pevcev, koncertnih programov, programov drugih nastopov, ocen strokovnih spremljevalcev revij in fotografij, ki bodo lahko nekoč gradivo za nove članke in druga razmišljanja o zborovskem delovanju naše šole.

Vesel sem, da sem lahko bil del te zgodbe, in hvaležen vsem, ki so jo v vseh teh letih soustvarjali – zborovodjem, učiteljem, sodelavcem in predvsem številnim generacijam dijakov, ki so s svojim glasom, z mladostjo in navdušenjem dajali petju na Jurčiču življenje. Posebej sem vesel, da se ta zgodba ne končuje z mojim odhodom. Mladinski zbor nadaljuje svojo pot pod vodstvom Aneja Černeta, svoj glas pa ohranjata tudi oktet Concordia in Mešani pevski zbor alumnov. Prav slednjemu želim, da bi še dolgo ostal povezan z našo šolo in z ljudmi, ki so nekoč peli v njenih zborih.

Naj bo petje na Jurčiču še naprej tisto, kar nas povezuje, in naj ostane – kot je bilo tolikokrat doslej – hrana za dušo in lep spomin na mladost.

Milan Jevnikar,
prof. mat., zborovodja in dolgoletni ravnatelj SŠJJ

VOKALNA SKUPINA ESTRELLA

Na šoli je v okviru KD Srednje šole Josipa Jurčiča od leta 2012 do 2015 delovala Vokalna skupina Estrella, septet - zasedba sedmih dijakinj, ki sem ga vodil Luka Posavec. Dijakinje drugega, tretjega in četrtega letnika so sodelovale kot vokalna skupina dve leti. Na začetku je bilo v skupini deset dijakinj, končno zasedbo pa so sestavljale Tanja Adamlje, Sara Adamlje, Elza Rebol, Alenka Sinjur, Katarina Van Midden, Veronika Gale in Ajda Kenda.

Vsi člani Estrelle smo bili obenem tudi člani mladinskega mešanega pevskega zbora, ki ga je vodil ravnatelj Milan Jevnikar.

Estrella je nastopala na številnih prireditvah, med drugim tudi na medobmočni pevski reviji v Grosuplju. Izvajali smo skladbe različnih glasbenih zvrsti, tudi klasično glasbo. Ker je bil repertoar običajno zahteven, so imele vse članice vsaj osnovno glasbeno izobrazbo, sam pa sem v tem času vzporedno obiskoval tudi Orglarsko šolo v Ljubljani.

Petje in glasba nas je povezala in v tem smo uživali, kar je bilo ključno za delovanje skupine. Ker je bila zasedba majhna in je vsak glas štel, je bilo pomembno, da so bile pesmi tudi dobro pripravljene. Ob posebnih priložnostih smo se povezali tudi z izbranimi fanti in pripravili tako skladbe za mešane vokalne kot tudi instrumentalne zasedbe.

Kot člani Kulturnega društva Srednje šole Josipa Jurčiča smo s svojim sodelovanjem soustvarjali številne šolske prireditve in vzorno prispevali tudi k življenju naše širše lokalne skupnosti. V času našega delovanja smo doživeli številne nepozabne trenutke, stkala so se nova prijateljstva in ustvarili spomini, ki bodo ostali z nami za vedno.

Luka Posavec

Vokalna skupina Estrella z Lukom Posavcem

FANTOVSKI OKTET CONCORDIA

Fantovski oktet Concordia je nastal na željo nekaj dijakov po prepevanju pesmi, ki so jih slovenski skladatelji napisali za moški zbor. Prve vaje smo izvedli v sredini maja 2024, v novem šolskem letu 2024/25 pa so sledili prvi nastopi, ki smo jih sooblikovali skupaj s šolskim zborom. V sestavu je osem fantov, od katerih nas je pet šolo že zapustilo zaradi zaključka srednješolskega izobraževanja ali prepisa na drugo šolo, 4 člani okteta pa so še vedno obiskujejo Srednjo šolo Josipa Jurčiča Ivančna Gorica.

Kot sem že omenil, so v šolskem letu 2024/25 prišli prvi nastopi. Nastopili smo na razkritju spominskega balkona z imeni ravnateljev Srednje šole Josipa Jurčiča, nato smo presenetili upokojene profesorje na vsakoletnem božičnem kosilu, sledili pa so še drugi nastopi.

Prvič smo nastopili tudi na občinski ravni, in sicer na prireditvi Športnik leta 2024, kjer smo zapeli Avsenikovo *Zvezde na nebu žare* in *Pozimi pa rožice ne cveto* ter seveda slovensko himno *Zdravljica*.

Oktet Concordia na prireditvi Športnik leta, 2024

Prvič smo se širši javnosti predstavili na koncertu šolskega pevskega zbora in na Območni reviji v Šentvidu pri Stični, kjer smo s svojim glasom dosegli zavidljiv uspeh in se uvrstili na regijsko tekmovanje, kar je dokaz našega predanega dela v enem letu. Redno oz. ko le zmoremo, se srečujemo na vajah vsak teden. Tako smo v šolskem letu 2025/26 pripravili več nastopov po različnih župnijah, iz katerih fantje izhajamo. V času božične devetdnevnice smo obiskali Rakovnik in Šentvid pri Stični. V božičnem času pa smo obiskali še Trnovo, kjer smo zapeli pri maši s klasično glasbo ter na koncu pripravili manjši koncert. Sledila je maša v Grosupljem, ki smo jo sooblikovali z zborom Bee Geesus, in v Višnji Gori, kjer smo dopoldne nastopili pri maši, se odpravili na kosilo in zvečer sodelovali na koncertu skupaj z Mešanim cerkvenim pevskim zborom sv. Tilna in otroškim zborom župnije Višnja Gora.

Oktet Concordia na božičnem koncertu v cerkvi sv. Tilna v Višnji Gori, 2025

Sledilo je še nekaj gostujočih koncertov, kjer smo kot gostje pri ŽPZ Brinke Grosuplje nastopili s štirimi ljubezenskimi pesmimi, pri MoPZ Samorastniki v Žalni pa s tremi pesmimi, ki so bile razdeljene v tri sklope - domovinske, Marijine in zaljubljene. Za lepši zaključek smo zapeli še na žegnanju v Kriški vasi, kjer so nas sprejeli z navdušenjem in veseljem. Po maši in pogostitvi smo se premaknili na kosilo k meni domov, kjer so se pevci z žegnjanskim kosilom okrepčali, nato pa se družili in poklepetali med sabo.

Vesel sem in verjamem, da so pevci tudi, ko vidimo navdušenje nad nami, nad našim petjem in našo energijo. Ko se postavimo na oder in zapojemo je najlepše in najboljše pesmi. Vedno smo veseli pohval takih in drugačnih, saj tako se oblikujejo pevci, skozi kritike in pohvale dosežejo največ uspeha. Veseli nas slovenska pesem, ki je najlepša, kadar zapojejo moški glasovi. Zagotovo meni najljubši nastop je bil, ko so fantje skupaj z MoPZ Samorastniki, katerega tudi vodi jaz, zapeli skupne pesmi Dolenjska in Na svetu lepše rožce ni. Takrat, ko sta zbora zapela kot eno je zvok, ki so ga ustvarili v boštanjski cerkvi sv. Martina bil nepozaben. Ljudje so jim namenili bučen aplavz, kar je tudi pohvala tritedenskih skupnih vaj in usklajevanj, da so glasovi zveneli v popolnosti in lepoti. Veliko mi pomeni tudi nastop za upokojene profesorje, ki je bil nekakšna »odskočna deska«, ki nas je ponesla naprej. Upokojeni profesorji so bili navdušeni, da mlade fante navdušuje slovenka pesem, ki jo nosijo po svetu.

Spomini vedno ostanejo, nekaj kar si želimo, da bi trajalo v neskončnost in tako tudi ta oktet traja v neskončnost. Kljub izzivom, ki jih je prinesel čas, smo ponosni nasledniki naših prednikov, ki so ljubili domovino še bolj kot mi ter še rajši prepevali skupaj na vasi. Spominjam se intenzivnih vaj, ki smo jih pripravili v začetku decembra. Kljub prežganim špagetom in okusni karbonari, smo našli čas in sva skupaj z trobentačem zaigrala Schubertovo Ave Maria. Lepi spomini nas vežejo na sestanke, ki smo jih imeli pri sopevcu doma. Kljub dobri hrani in pijači, ki so jo pripravili njegovi domači, so bile še slajše pesmi, ki smo jih zapeli zunaj. Čeprav je bila ura 22.00 in bi s tem kalili miren spanec sosedom, so sosedje pohvalili, da je bilo petje zelo lepo in prijetno. Lep spomin imam tudi na naše koncerte, kjer smo gostovali. Na koncu, ko je sledila pogostitev, ni smo odnehali s petjem, ampak smo nadaljevali še naprej. S tem se kaže naša veseljaška volja, da se koncert ne neha samo na enem kraju, ampak se nadaljuje dokler glasilke zmorejo. Lepi so tudi spomini, ko smo se udeležili pevskega vikenda na šoli in pomagali novim pevcem šolskega zbora, da so pesem osvojili in jo nadgradili s svojimi glasovi. Lepi spomini pa me vežejo tudi na povezovanje z ostalimi zbori, kako hitro so se spletle vezi med Samorastniki in nami. Veseli so, da so imeli goste, s katerimi so dosegli bučen aplavz in zapeli naši

vinorodni Dolenjski. Ponosen sem, tako kot zborovodja in kot član na njih in jih rad vodim ter upam, da bo to še dolgo trajalo.

Seveda pa gledamo tudi naprej. Upamo, da nam uspe z letošnjim letom pripravit koncert, ki bi bil prvi samostojni koncert, ki bi ga izvedli z gosti. Čakajo nas še nastopi in prireditve, ki bogatijo tako našo kulturo kot kulturo, ki jo živimo ljudje. Medse želimo privabiti tudi nove pevce, ki bi z nami naprej gojili slovensko pesem in jo ponesli naprej v svet.

Mogoče je res, da smo člani Kulturnega društva Srednje šole Josipa Jurčiča zelo kratek čas, a smo v tem času spoznali ljudi, ki nas povezujejo z društvom od samega začetka. Vse, kar nam pomaga in nam pripravi, smo lahko hvaležni našemu Kulturnemu društvu in njeni predsednici Dragici Šteh.

In kot pravi pesem *Ko fantje zjutraj* iz Dobrepoljske doline :

Ko v mraku si dan zapira oči,

nas pa zbero se nove moči.

Na vasi pa pesem fantov zadoni,

zdaj poje vsak svoji ljubici.

Naj pesem fantov nikoli ne utihne in ne ugasne, saj je to pesem, ki je najlepša, kadar se fantje združijo kot en glas in ena pesem.

Matic Garbas, zborovodja Fantovskega okteta Concordia

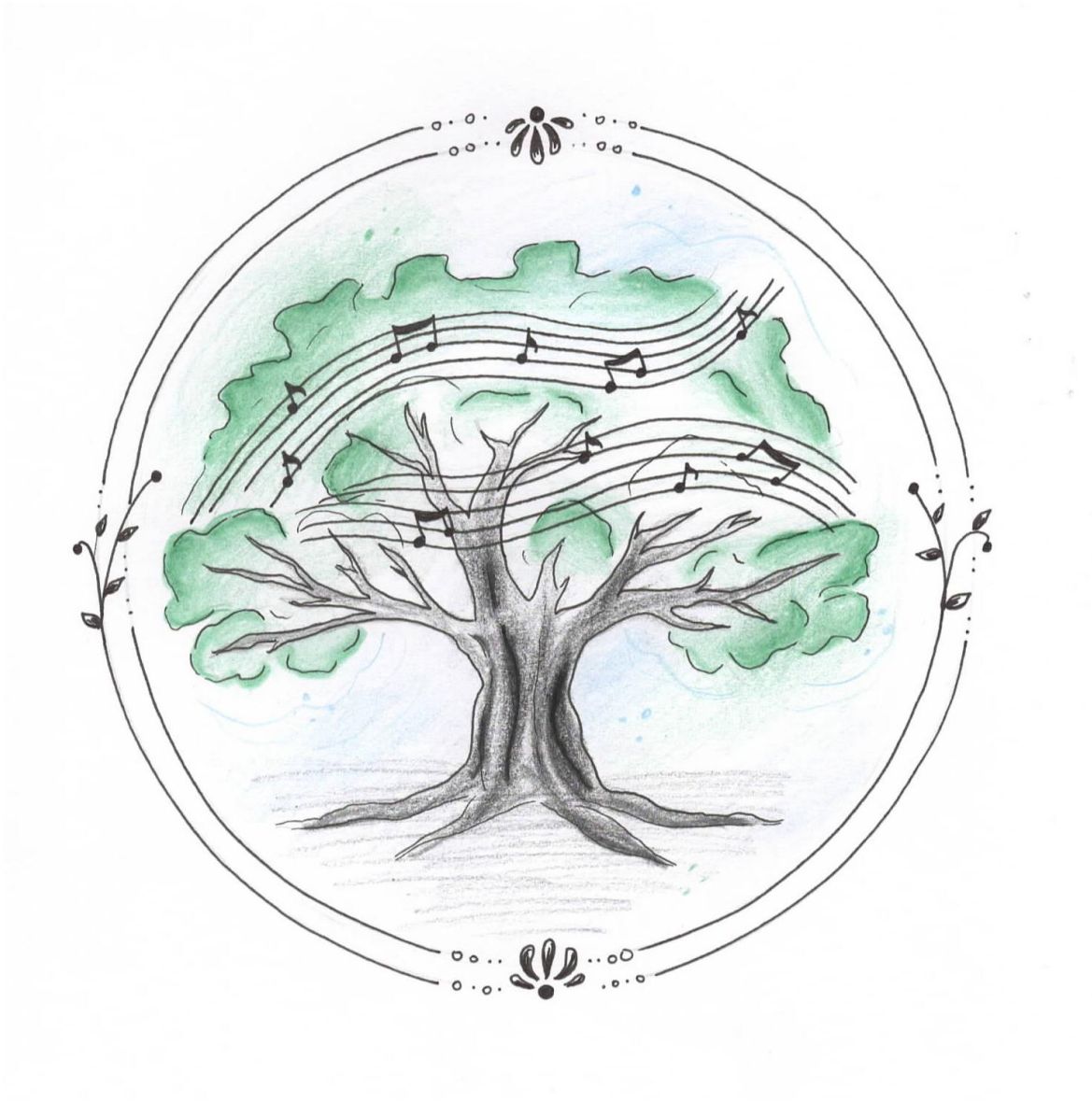

Upokojeni dijaki pojejo

Pevski zbor alumnov Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica je nastal leta 2024 ob pomembni obletnici šole kot spontana, a srčna ideja povezovanja nekdanjih dijakov in zaposlenih skozi glasbo. V njem so se zbrali alumni vseh starosti in generacij, s svojimi glasovi pa so se nam pridružili tudi profesorji in drugi delavci šole. Vse nas druži skupno doživetje občutka #Jurčičnaspovezuje in seveda ljubezen do petja, večina današnjih članov zbora je na »Jurčiču« že imela izkušnjo petja v zboru bodisi pri g. Jevnikarju, bodisi pri ga. Cilki Žagar.

Zboru posebno energijo daje njegov zborovodja, ravnatelj in profesor matematike gospod Milan Jevnikar, ki s svojo nalezljivo zagnanostjo, toplino in humorjem uspešno povezuje zelo raznolike pevce. Hvaležni smo, da sta nas njegova predanost in navdušenje sta nas »upokojene dijake« znova povezala z zborovskim petjem pod »Jurčičevo« streho.

V letu 2025 je pevski zbor alumnov že stopil na oder. Kot gostje smo sodelovali na šolskem koncertu dijaškega pevskega zbora Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica, nastopili na občinski proslavi ob

30-letnici Občine Ivančna Gorica ter se udeležili pevskega tabora slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični.

Zbor je mešane sestave, njegov osrednji repertoar pa predstavljajo slovenske ljudske pesmi, ki jih pevci z veseljem in ponosom oživljamo ter prenašamo v sodobni čas. Prav skozi slovensko pesem zbor ohranja stik s kulturno dediščino ter hkrati krepi občutek skupnosti in pripadnosti, ki smo ga »na Jurčiču« čutili že v letih ko nismo zajemali le znanja, temveč tudi tkali pristne povezave za vse življenje. Takrat nam je bilo dano nekaj dodatnih let v zavetju domačega kraja in v okolju blagoglasnega dolenjskega dialekta, kjer smo se učili zavednega domoljubja in čutili, kako pomemben je človek in njegove korenine, od tu pa je le še majhen korak, do pesmi, ki privre iz slovenske duše.

Vaje potekajo v prostorih šole, ki nas gostoljubno sprejema, v sproščenem, a ustvarjalnem vzdušju, kjer se poleg glasbenega dela prepletajo spomini, smeh in nova prijateljstva. Zbor je tako tudi prostor srečevanja, sodelovanja in ponovnega povezovanja s šolo, ki je zaznamovala naše življenjske poti. V naše vrste ste vedno vabljeni vsi, ki vas veseli prepevanje, ter veste, da ljubezen do petja in šole ne ugasneta z zvonjenjem zadnjega šolskega zvonca.

Mojca Verbič

PLES KOT POT IN VREDNOTA

Razmišljanje ob letih ustvarjanja in skupnih uspehov

Plesna pravljica na SŠJJ se je začela pred skoraj tremi desetletji, ko me je bivša ravnateljica, ga. Milena Vrenčur, spodbudila in angažirala za vodjo plesnega krožka latinskoameriških, standardnih in sving plesov. Brez njenega zaupanja in podpore ne bi bilo toliko veselja, ustvarjalnosti in nepozabnih trenutkov v življenju številnih dijakov, ki so prišli na šolo tudi in predvsem zaradi atraktivne plesne dejavnosti.

Ko razmišljam o vseh teh letih ustvarjanja, najprej pomislim na nasmejane obraze in na posebne, nikoli pozabljene in v srcu z veliko začetnico zapisane trenutke sreče in zadovoljstva plesnih parov, ki so uživali na odrih in pozabili na čas v plesni učilnici. Zagotovo si bom najbolje zapomnila tiste plesalce

in plesalke, ki so poleg šolskih obveznosti živeli za ples in se jim ob petkih pozno popoldne sploh ni mudilo domov. Ostajali so v plesni učilnici in vadili vsak plesni korak in gib do popolnosti. Pa tisti ponosni vztrajneži, ki so hoteli imeti svoj muzikal, nastopati pred vesoljnim občinstvom, tekmovati, zmagovati, se dokazovati in jim je to na koncu tudi uspelo. Zato smo nizali muzikale kot na tekočem traku. Za dve predstavi, *Kdor si upa, ta uspe!,* ki smo jo uprizorili kar dvakrat in *Ples skozi življenje*, smo skupaj napisali scenarij, ustvarili sceno, najeli tonskega mojstra, povabili posebne plesne goste, fotografa, snemalca in pridobili sponzorje. Za muzikal *Sanje so!* in *Pod lipo zeleno* je scenarij napisala profesorica, ga. Dragica Šteh. Vse plesno-gledališke predstave so bile plesno vrhunsko izvedene, umetniško nadgrajene, občinstvo jih je sprejelo celo s stoječimi ovacijami. Z zadnjo predstavo *Pod lipo zeleno* smo nastopili tudi na Gimnazijadi v Ljubljani. Vsak nastop mladim daje samozavest in občutek pripadnosti, hkrati pa omogoča celostno ustvarjalno izkušnjo – od besedila, glasbe in scene do izvedbe na odru.

Ko se še ni varčevalo tako kot danes, so plesni pari več let zapored ponesli ime šole celo na Festival plesa v Piran. Prijetni izleti, kopanje in zvečer nastopi na Tartinijevem trgu v soju odrskih luči. Prijetno s koristnim! To so bile dragocene in nepozabne izkušnje za mlade plesne navdušence! Spoznali so, da je ples kultura, del splošne izobrazbe, hkrati pa druženje z vrstniki, zabava, sreča, ki jo enostavno moraš doživeti.

Ko pa pomislim na medalje, pokale in zlata priznanja, ne morem mimo Šolskega plesnega festivala. To je državno tekmovanje, ki jih že 24 let zapored organizira Plesna zveza Slovenije v sodelovanju z Zavodom Planica. Njihov osnovni namen je navdušiti mlade za ples. Nastop na njem je dovoljen samo plesalcem, ki ne trenirajo v plesnih klubih in plesnih šolah. Vsako leto se državnega tekmovanja udeležijo tudi plesni pari SŠJJ, ki dosegajo zavidljive rezultate. Priplešejo si trojne zmage, poberejo vse pokale, zlate, srebrne in bronaste medalje in praktične nagrade. Zmagovalni plesni par pa si pridobi tudi laskavi naziv 'Naj srednješolski plesni par Slovenije'.

Z uspehi plesnih parov se rada pohvali predvsem šola. Naši plesalci so v vseh teh letih postali že kar maskota šole – prinašajo ji prepoznavnost, ponos in veselje ob nastopih, saj brez plesnih nastopov ne mine skoraj nobena šolska in tudi izvenšolska prireditev. Povsem razumljivo, saj je ples najlepši dvoranski šport in hkrati tudi most med športom in umetnostjo. Zahteva disciplino, vzdržljivost in natančnost, hkrati pa ponuja prostor za ustvarjalnost in čustveno izražanje. Dobri plesalci so redki posamezniki, zato so iskani in cenjeni, njihovo znanje in predanost pa odpirata vrata tudi v širši plesni svet.

Plesni dosežki niso bistvo mojega dela, čeprav sem na plesne pare zelo ponosna. Najpomembnejše mi je, da mladi skozi ples rastejo in se razvijajo v čudovite mlade ljudi. V plesni učilnici si ne pridobivajo samo plesnega znanja. Ples kot neverbalna komunikacija je šola za življenje, saj dijake tudi vzgaja. Preko plesa se učijo odgovornosti, sodelovanja, prilagajanja in vztrajnosti. Ples dijakom in dijakinjam ne pomaga samo odraščati, temveč jih po napornem šolskem dnevu sprošča in osvobaja šolskega stresa, odpravlja depresivnost in črne misli, dviguje samozavest in pomaga oblikovati pozitivno samopodobo.

Največja nagrada zame ni osvojeno prvo mesto v državi na Šolskem plesnem festivalu, temveč trenutek, ko začutim, da nekdo pleše z veseljem, s srcem in z dušo. Ples je radost gibanja, ki človeka oblikuje, notranje bogati, osrečuje in zaznamuje za vse življenje. Lahko bi rekla, da ples niso le koraki v ritmu in prostoru, ampak so predvsem koraki k sebi. Vsak obrat, vsak gib, vsak skupni dih plesnega para je droben kamenček v mozaiku odraščanja. Če mlad človek skozi ples odkrije samozavest, veselje in spoštovanje do sebe ter drugih, potem je moje poslanstvo izpolnilo svoj namen in preseglo vsa pričakovanja. Naj bo ples tudi v prihodnje za vsakega mladostnika poseben prostor svobode, radosti in užitka, kjer bo lahko uresničeval svoje sanje. Plesati skozi življenje pomeni živeti z lahkotnostjo, zavestjo, s hvaležnostjo in z odprtim srcem – tudi takrat, ko glasba ni popolna.

Marija Majzelj-Oven, profesorica nemščine in
mentorica plesne dejavnosti na SŠJJ

Trojna zmaga na Šolskem plesnem festivalu prvič

Trojna zmaga na Šolskem plesnem festivalu drugič

Trojna zmaga na Šolskem plesnem festivalu tretjič

Na Festivalu plesa v Piranu

Festival plesa v Piranu

Prizor iz muzikala *Kdor si upa, ta uspe!*

Igralsko-plesna zasedba muzikala *Kdor si upa, ta uspe!*

Prizor iz muzikala *Sanje so*

Prizor iz muzikala *Pod lipo zeleno*

Igralska zasedba muzikala *Pod lipo zeleno*

Tango strun v KD Stična, 2025

Prejemniki zlatih priznanj na Šolskem plesnem festivalu, 2025

PRITISNITE NA PRAVI GUMB

Na naši šoli imamo veliko dijakov, talentiranih za literarno ustvarjanje. Dijaki pišejo kratke zgodbe, se spopadajo s pisanjem fantazijskih zgodb in romanov, mnogi pišejo pesmi. Nekateri so v tem že zelo dobri in svoje pesmi in druga dela pošiljajo na natečaje in nemalokrat so njihove pesmi že bile nagrajene.

V letu 2025/26 so trije maturanti - Lili Lapornik Ambrožič, Tjaš Mrak in Blaž Novak Rudič – svoje pesniške stvaritve zaupali urednici, profesorici Majdi Simonič. Profesorica Simonič se je z dijaki dobivala na literarnih delavnicah, kjer so pesmi pilili, jih glasno brali in izboljševali. Tako so nastale končne pesmi, pripravljene, da ugledajo luč sveta v pesniški zbirki. Profesorica je k sodelovanju povabila še ilustratorki Tio Bregar in Isabelo Vito Vranješ. In nastala je čudovita pesniška zbirka z naslovom Pritisnite na pravi gumb. To je verz iz pesmi ene od avtoric v zbirki, Lili Praprotnik Ambrožič. Pesniško zbirko so v spomin na srednješolska leta prejeli vsi letošnji maturanti naše šole.

23. septembra 2026 je bila pesniška zbirka predstavljena na posebnem literarnem večeru v skupni organizaciji Knjižnice Ivančna Gorica in naše šole. To je bil večer, ki so ga ustvarili trije mladi avtorji in njihove pesmi, pridružila pa se jim je tudi mentorica. Literarni večer so ustvarjali avtorji z branjem svoje poezije, bivši dijak Maj Zore je ustvaril izjemno glasbeno kuliso s svojim glasom in kitaro, moderatorka večera, knjižničarka Janja Ambrožič, pa je na izjemno zanimiv način prepletala vprašanja avtorjem o pesmih, njihovem pisanju ter usmerjala dogajanje večera. Kljub temu, da so mladi pesniki med seboj popolnoma različni, in da je taka tudi njihova poezija, se je ves čas čutila izjemna moč njihovih besed. Moč besed je kipela iz prebranih pesmi, pa tudi iz njihovih besed, ko so razlagali nastanek svojih pesmi. Posebna pa je tudi, kljub njihovi mladosti trdna odločenost slediti cilju, ki so si ga zadali. Zagotovo bomo o teh mladih in njihovem ustvarjanju še slišali. Vzemite njihovo pesniško zbirko v roke in verjemite – tudi v vas bodo pritisnili na pravi gumb.

Pesniška zbirka treh avtorjev Pritisnite na pravi gumb, 2026

Mladi avtorji Lili Praprotnik Ambrožič, Tjaš Mrak in Blaž Rudič Novak, literarni večer v Knjižnici Ivančna Gorica, 23. 9. 2026

Mentorica dijakov, profesorica Majda Simonič, in mladi pesniki, literarni večer v Knjižnici Ivančna Gorica, 23. 9. 2026

SOSEDOV SIN NEKOČ IN DANES, GLEDALIŠKA IZKUŠNJA

V šolskem letu 2025/26 je bilo na šoli neverjetno živahno gledališko dogajanje. Želja po igranju na odru in ustvarjanju gledališke predstave je bila močna tako pri dijakih kot pri mentoricah. Tako je profesorica Dragica Šteh po motivih dela *Sosedov sin* nam tako ljubega Josipa Jurčiča napisala scenarij za predstavo *Sosedov sin – nekoč in danes*. Tako je začela nastajati gledališka predstava, ki nam skozi dimenzijo dveh časov prikazuje življenje v časovnem razmaku več kot 150 let..

Predstava je nekoliko posebna, saj na eni strani prikazuje življenje mladih ljudi in ovire v ljubezni in življenju nasploh nekoč, v času Josipa Jurčiča, na drugi strani pa življenje, ki ga mladi živimo danes – zatopljeni v ekrane, z izpraznjenimi in zlaganimi odnosi, ne da bi se zavedali tega. Profesorica Šteh, ki je predstavo tudi režirala, je zelo spretno prikazala različne čase in svet takrat in danes, na odru pa smo poleg »starih« in »modernih« časov videli in slišali tudi fantovsko petje okteta Concordia ter vložke interaktivnega sveta, ki je nam, mladim, tako blizu. Na platnu se je namreč kar pred očmi gledalcev prikazoval pogovor na eni od aplikacij. Z vsemi značilnostmi – zvoki, slikami, efekti, enozložnicami in pravopisno popolnoma neustreznimi replikami pogovora – kot opomnik, kako zelo plehko je naše sporočanje v digitalni dobi.
Predstava *Sosedov sin* je bila za naše šolsko kulturno društvo posebna ustvarjalna izkušnja, ki je povezala dijake različnih interesov in talentov in njeno nastajanje je pred ustvarjalce – igralce in režiserko – postavilo veliko izzivov, a tudi nepozabnih trenutkov. Od prvih vaj, kjer smo spoznavali like in gradili odnose, do končne uprizoritve, kjer smo stopili na oder, pred občinstvo, nekateri prestrašeni in nevajeni odra, drugi pa komaj čakali, da lahko odigrajo svojo vlogo. Za zaveso smo tiho zadrževali dih pred vsakim prizorom. Naučili smo se sodelovanja, potrpežljivosti in odgovornosti, razvili pa tudi večjo občutljivost za zgodbe drugih. Posebno vrednost predstavi daje dejstvo, da smo jo soustvarjali skupaj – igralci, režija, tehnična ekipa, oktet Concordia, ki je s svojim prvovrstnim petjem popestril celotno predstavo, prav vsi smo prispevali k nastanku končne podobe predstave in nedvomno je vsak posameznik pustil svoj pečat na odru.
Sosedov sin - nekoč in danes ni bila le predstava, ampak izkušnja, ki nas je povezala in nam ponovno pokazala, kako močno lahko umetnost vpliva na razumevanje sveta okoli nas. Verjamemo, da bo še dolgo ostala v našem spominu in veselimo se prihodnjih uprizoritev.

Julija Cunja in Julija Šteh,
igralki v predstavi *Sosedov sin – nekoč in danes*

Prizor iz predstave *Sosedov sin – nekoč in danes*

Franica in sosedov sin

Fantovsko petje – oktet Concordia

Prizor iz sodobnega časa v predstavi *Sosedov sin – nekoč in danes*

Dijaki, ki povezujejo oba časa v predstavi *Sosedov sin – nekoč in danes*

PREDSTAVA *SIMONOVE PRIČE* ali ko oder postane prostor poguma

V šolskem letu 2025/26 sta zaradi velike želje po gledališkem ustvarjanju pri dijakih in mentoricah nastali dve gledališki predstavi. Predstava *Simonove priče* je nastala po istoimenski knjižni predlogi, romanu Rudija Podržaja, ki sem ga prelila v dramski tekst in ga skupaj z dijaki postavila na oder.

Ko smo z dijaki začeli bralne vaje in skušali narediti karakterizacijo likov, smo kmalu ugotovili, da to ne bo le zgodba oz. priredba romana, ampak oseben in iskren prikaz sveta, v katerem mladi odraščajo. Ne samo za mlade, ki so se postavili v različne vloge odraslih v družbi - zgodba Simona in njegove družine nastavlja ogledalo vsakemu od nas. Predstava *Simonove priče* ni le zgodba o Simonu. Je zgodba o odnosih, odgovornosti in upanju.

Ko smo septembra začeli z nabiranjem igralcev in bralnimi vajami, smo hitro videli, da bo besedilo zahtevno. Obsežno je, saj predstava traja 80 minut, tematika pa je zahtevna. Dijaki so v vloge sprva stopali zelo previdno, nekateri so iz prvotne vloge stopili v popolnoma drugo in mislim, da je prav vsak od njih dobil tisto, ki mu je pisana na kožo.

Predstava govori o petnajstletniku, ki manipulira z okolico, prestopa meje in izkorišča sistem. Ob njem stojijo družinski člani in predstavniki družbe: oče, mati, brat, babica, stari ata, učitelji, varnostnik, ravnatelj, šolska psihologinja, policija. Zgodba odpira vprašanja moči, odgovornosti in tihega spregleda prestopkov zaradi različnih razlogov.

Mnogi dijaki so na odru stali prvič. Prav ta začetniška energija in v veliko primerih tudi strah in trema so predstavi dali pristnost. Med vajami je rasla skupina, ki se je učila poslušati, si pomagati in si zaupati. Oder je postal prostor preizkušanja meja, varno okolje za soočanje s tremo, z napakami in lastnimi dvomi.

Odziv gledalcev je presegel pričakovanja. Mislili smo, da bomo predstavo ponovili dvakrat, morda trikrat. A po premieri in ponovitvi predstave so se začela vabila v kulturne domove v občini in izven nje. Mladi igralci so občutili, da njihovo delo nekaj pomeni, poleg tega pa jim je omogočilo stopiti iz vnaprej določenih okvirov, iz cone udobja, saj so igrali različne vloge, tudi takšne, ki jim sicer niso blizu in v katerih so morali biti povsem drugačni, kot so v resničnem življenju. Spoznavali so, kako reagirajo pod pritiskom, kako sodelujejo, kako rešujejo zaplete – na odru in zunaj njega. Gotovo je bil zame eden najlepših trenutkov, ko sem začutila in videla, da je dijak presegel mejo, ki si jo je postavil, da je stopil na oder in zmogel, kljub strahu in občutku, da ne bo šlo. In je zažarel. Vsaka ponovitev je bila zato čustveno potovanje zame in za celotno skupino igralcev, pa tudi ostalega dela ekipe – tehnikov, ki sta delala luč in zvok, pa scenskima mojstricama, ki sta pred in med prizori poskrbeli, da so bili vsi elementi točno tam, kjer so jih igralci potrebovali.

Veliko stvari pri *Simonovih pričah* je, ki mi privabijo nasmeh na obraz in krasen občutek v srcu, a če sem čisto iskrena, me najbolj veseli to, da so se predstavi pridružili igralci tako z gimnazijskega kot tudi ekonomskega programa šole. Da smo zmogli najti termine, ko so dijaki obeh smeri lahko prišli na vaje, in da so lahko postali povezani. S predstavo smo dosegli malo manj kot 2000 gledalcev v 16 ponovitvah predstave. Veseli me, da so nastopili in bili ocenjeni tudi na gledališkem festivalu Nova gaz na Jesenicah ter na reviji gledaliških skupin v organizaciji JSKD.

Dragi igralci in igralke ter tehnična ekipa *Simonovih prič*, hvala vam, da ste vložili v to predstavo sebe. Da vam je bilo mar za zgodbo Simona in vseh okoli njega. Da ste začutili grenkobo, veselje, jezo, gnev, nemoč in celo paleto občutkov, ki so jih doživljali lik v predstavi ter da ste to prenesli do gledalcev in jih spravili v jok ter v smeh, jim pokazali, kakšna je družba danes in kaj imate ponuditi mladi.

Ostanite zvesti gledališču in ohranite ta žar, ki sije iz vas - za vedno.

Mateja Zupančič,
mentorica in režiserka predstave *Simonove priče*

Simon in varnostnik Adnan v predstavi *Simonove priče*

Oče in mama Gaborič v predstavi *Simonove priče*

Prizor na kmetiji v predstavi Simonove priče

Mojster luči in mojstrica zvoka predstave Simonove priče

GLASBENA SKUPINA CAPUCHINI

Na jurčiču je glasba vedno imela pomebno vlogo. Pa ne samo zborovska. Tako so dijaki v pričakovanju Jurčičfest-a sestavili skupino Capuchini. Pred navdušenim občinstvom so se s svojimi lastnimi skladbami predstavili Nejc Stražišar (3. a) na bobnih, Jan Ropič (3. b) na kitari in pa maturanta, ki sicer ne hodita na našo šolo, vendar ju imamo že skoraj za svoja, Martin Hundrić na kitari in Katja Košir na vokalih. Sledilo je glasbeno presenečenje skupine **Juls**. Na odru sta se namreč Martinu in Nejcu pridružili nekdanji maturantki Urška in Trina. Skupina je poskrbela za veliko plesnih in pevskih ritmov, ki so publiko zelo navdušili.

Capuchini

KDO SMO MULJAVA MADNESS?

Odgovor je enostaven. Smo 'svež', torej mlad bend iz Ivančne Gorice; sestavljamo ga člani Karolina Genorio (vokal), Nejc Stražišar (bobni) ter brata Rok Zore (kitara) in Maj Zore (bas kitara).

Vse se je začelo pred dobrima dvema letoma; takrat smo dobili sporočilo, da bo SŠJJ ob visoki obletnici delovanja pripravila prireditev, na kateri bi nastopali dijaki. Žal se zaradi spleta okoliščin prireditev ob obletnici ni izpeljala tako, kot je bilo sprva načrtovano, toda to je bil povod, da smo se spoznali, se povezali med sabo in ustvarili skupino na internetu, kjer smo si začeli dopisovati in dogovarjati za vaje in nastope.

Karolina nas je s svojim edinstvenim vokalom takoj prevzela, saj se njen glas in način petja odlično prilegata Rokovim kitarskim 'solažam'. Nejčev občutek za ritem in eksperimentiranje na bobnih je neverjeten, vse to pa potem povežem še Maj na basu in dodam 'backvokale'. Naš prvi koncert je bil 26. septembra 2025 na Jurčičfestu, ki ga že tradicionalno organizira Srednja šola Josipa Jurčiča. Obiskovalci dogodka so bili nad nami navdušeni in niso nas spustili z odra. Od takrat naprej smo sodelovali pri večini šolskih prireditev.

V enem letu delovanja skupine smo neizmerno napredovali, za nami je že lepo število nastopov, tako v našem domačem okolju kot tudi v bolj oddaljenih krajih. V prihodnosti stremimo k novim priložnostim, da pokažemo, kdo smo Muljava madness in upamo, da kmalu začnemo pisati tudi avtorske komade. Idej nam namreč ne manjka.

Mnogi nas sprašujejo, čemu smo si nadali ime Muljava madness. Dejstvo je, da je pri skupini je zelo pomembno, kakšno ime si nadeneš, saj to potem ostane s tabo. Ker smo vsi (bili ali pa smo še) dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča in ker smo se nenazadnje zaradi Jurčiča spoznali, smo njemu v čast v ime dali Jurčičev rojstni kraj – Muljava. Če se sprašujete, zakaj je drugo ime 'madness' (v prevodu to pomeni 'neumnost, norost'), pa odgovor tiči v naši mladostni razposajenosti, ki še ni obremenjena z vsem, kar nas kmalu čaka. Saj veste – služba, plačevanje položnic, družina in še kaj. Skratka, smo mladostno razposajeni, polni idej in energije – Muljava madness, pač!

Spremljajte naš uraden IG profil *@muljavamadness* in se vidimo na prihodnjih špilih ;)

Karolina na Jurčičfest-u, 2025

Nejc na Jurčičfestu-u, 2025

Muljava madness, Jurčičfest 2025

Muljava madness, Jurčičfest 2026

SPOMINI DIJAKOV

Kultura mi veliko pomeni, zato sem vesela in ponosna, da sem bila lahko tudi jaz del bogate kulturne dejavnosti na "Jurčiču". Veliko lepih spominov imam predvsem na prepevanje v pevskem zboru. Nastopi na šolskih prireditvah, pevski vikend in sodelovanje na Taboru pevskih zborov so le nekateri izmed mnogih. Najljubša pesem? Gotovo naša nepozabna izvedba Dajte, dajte :).
Ob koncu šolanja sem imela priložnost biti tudi del prav posebne zgodbe. Ob podelitvi maturitetnih spričeval je namreč izšla pesniška zbirka Per partes. Že sam naslov namiguje, da je napisana po delih, natančneje, po treh delih. V njej se namreč skrivajo pesmi, ki smo jih napisale sošolke Tanja, Ula in jaz. Zelo sem hvaležna za to priložnost, ki nam jo je omogočila naša razredničarka Dragica Šteh, saj so tako naši verzi dobili stalno mesto v zbirki in ne bodo ostali le osnutki na listu papirja. Piko na i pa jim je s svojimi čudovitimi ilustracijami dodala še sošolka Ajda. Tako je po delih nastala čudovita celota, *Per partes* pa ostaja lep spomin na Jurčiča in srednješolska leta.

Tanja Škufca

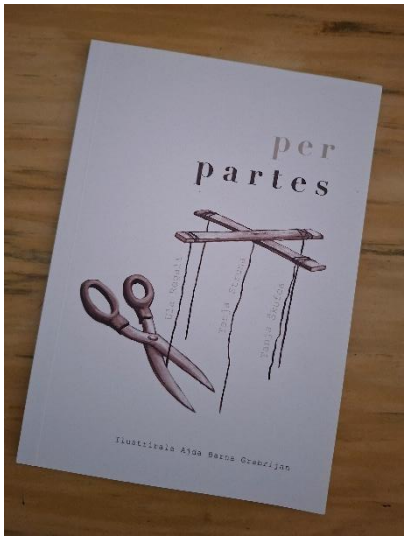

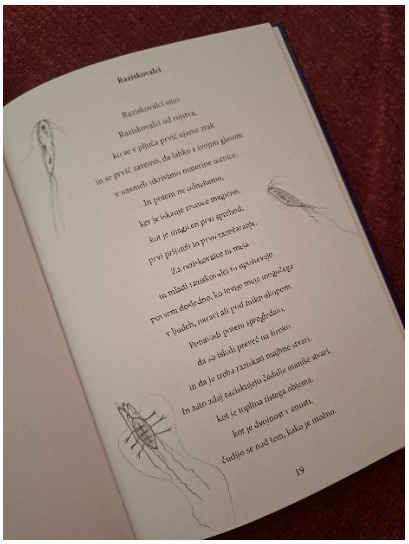

Pesniška zbirka Per partes

Čas srednješolskih dni: 2006–2010

Na SŠJJ me vežejo izključno lepi spomini. Prijetno okolje, strokovni profesorji, zanimive obšolske dejavnosti, dobra hrana ter krasni sošolci in sošolke so ustvarili prostor, v katerem smo v izjemno pomembnih letih lahko rasli in oblikovali osebnost.

Šola nam je omogočala, da smo se lahko preizkusili tudi v interesnih dejavnostih. Mene je poneslo v ples.

Po pouku, pogosto pa tudi med odmori, sem zahajala v plesno učilnico, kjer smo se skupaj s prof. Marijo Majzelj Oven učili prvih plesnih korakov. Ti so skozi leta prerasli v zahtevnejše plesne koreografije. Z Matijo Omejcem sva neutrudno žulila plesni parket, zamenjala kar nekaj plesnih čevljev in vse to za odličen rezultat na ŠPF-ju (Šolskem plesnem festivalu).

Vsako leto smo znali in zmogli več, kar je pripeljalo do nepozabne plesne predstave z lastnim scenarijem Kdor si upa, ta uspe, ki smo jo ob nabito polni športni dvorani celo ponovili. Takrat smo bili res močna generacija – plesna učilnica je bila polna do zadnjega kotička, predstava pa je izžarevala našo energijo.

»Jurčič« nas je močno povezal, zato se v zadnjih letih ponovno srečujemo. Čeprav smo danes že izoblikovane osebnosti na različnih delovnih mestih – zdravniki, strojniki, arhitekti, farmacevti, pedagogi ali kaj drugega – smo, ko smo skupaj, še vedno na »ti«. Z vsemi mogočimi vzdevki, s hudomušnimi besedami in predvsem z lepimi spomini.

Petra Kavšek Vrhovec

Plesni tečaj na srednji šoli Josipa Jurčiča mi je ostal v zelo lepem spominu. Spomnim se dolgih ponedeljkovih vaj 7., 8., včasih celo 9. uro. Bile so dolge in naporne, a vseeno zabavne in polne smeha. Vsak nastop je bil poseben trenutek, ko smo stopili na oder in z zaupanjem drug v drugega pokazali plesne korake in koreografije, ki smo se jih naučili na vajah. Ples mi je dal samozavest, spretnost in spomine, ki jih nosim s seboj še danes. Prav posebno bi se zahvalil naši plesni mentorici Mariji Majzelj Oven, ki nas je z veliko mero potrpežljivosti in z ogromno zagnanostjo spremljala skozi vsa ta leta. Hvala.

Roš Nal Omahen

Pod lipo zeleno

Predstava *Pod lipo zeleno* je v letu 2023 mesto pod žarometi zasedla v času obeleževanja slovenskega kulturnega praznika in v istem dnevu dvorano KD Stična napolnila kar trikrat, nato pa je bila predstavljena tudi na festivalu Vizije in ponovno oživeti Gimnazijadi. Uprizorila jo je plesno-gledališka skupina Srednje šole Josipa Jurčiča, pri čemer je idejno zasnovo in dramski tekst prispevala prof. Dragica Šteh, ki je sodelovala tudi pri mentorskem delu z igralci, plesalce pa je skrbno pripravila prof. Marija Majzelj Oven.

Predstava za izhodišče postavlja vsem dodobra znano Prešernovo balado Povodni mož. Tragičen konec klasičnega dela zmoti igriv glas iz ozadja, ki nato spodbudi nadaljnje raziskovanje možnega razpleta. Sledi interpretacija moderno preoblikovane različice Prešernovega dela z naslovom Urška, avtorja Andreja Rozmana Roze. Zgrešen most in potopljen motor sta kriva, da glas tudi tu ne najde notranjega zadovoljstva, zato v dogajanje v vsej svoji prezenci vstopi tudi Urška. Glas pa se kljub vsem temu še vedno ne preda in tako za konec povabi Povodnega moža. V tem delu se zgodi ključni preobrat znotraj predstave, saj tragični konec preoblikuje v ljubezenski. Ob boku recitacije in igre predstavo v edinstveno celoto povezuje tudi ples, ki pomembno podpira in stopnjuje dogajanje ter v začetnem delu uspešno gradi lik visoke meščanske družbe. Glas ob zadnji različici konca ni več prisoten. Ne glede na to, ali s tem poda vrednostno sodbo ali ne, predstava na nenasilen način gledalcu odpre prostor za lastno interpretacijo in omogoča odmik od dogmatičnega branja klasičnega besedila.

Brez dvoma lahko dodamo, da predstave takšne vrste ne prinašajo zgolj zabavne in estetske izkušnje, ki je pogosto tista površinsko najlažje zadovoljiva, temveč svojo pojavnost utemeljuje in brani tudi z ironijo ter simbolizmom. Prav tovrstno udejstvovanje lahko dijaku ponudi veliko. Tako kot je Alico v Carrollovi zgodbi tista usodna zajčja luknja pospremila v svet, kjer običajna pravila ne veljajo, tako tudi kulturne dejavnosti učence odpeljejo v prostor, v katerem se vsakdanja pravila umaknejo domišljiji, hkrati pa se spodbuja kritično mišljenje, navezovanje stikov in raziskovanje lastnih čustev.

Žan Strmec

Prizor iz muzikala *Pod lipo zeleno*

Pesniška zbirka ali zakaj imamo radi razglede

Naloga in priložnost, da napišem nekaj o pesniški zbirki iz gimnazijskih let, me je našla povsem nepripravljenega. Trenutno življenje hiti, fokus je drugod in drobci iz preteklosti, sploh pa iz tistega časa, le poredko zaidejo v polje zavesti. Tako se spomnim, da so bili moji začetki (kot se spodobi za mladostnika) precej romantični. Puškinov Jevgenij Onjegin, Prešeren in drugi so s svojo strastjo, čustvi, trpljenjem živo barvali svoje pesniške zgodbe in jih z rimanimi verzi zlagali v čudovite celote. Tako sem se tudi jaz predal tem zgledom in napisal nekaj pesmi – seveda izrazito romantičnega sloga. Pesmi sem pokazal gospe Majdi Simonič, moji profesorici slovenščine. Da so lepe, ampak ne ravno sodobne. Kaj je sodobna pesem? Prvi konkretni stik s sodobnim pesništvom se je zgodil kmalu za tem, na tekmovanju za Cankarjevo priznanje je bil tisto leto obravnavan Alojz Ihan s svojo pesniško zbirko Salsa. Ihan je kazal, da pesem ne rabi rime, da je lahko klepet ob kavi, da je lahko samo slika nekega pogleda, da je lahko dolga le tri vrstice, pa te vseeno presune in te ne zapusti naslednje dni. In tako so začeli nastajati prvi uspešnejši osnutki in pesmi, skupaj z nasveti in vodili profesorice Simonič. V treh letih se jih je nekaj nabralo in velika čast zame je bila, da se je vodstvo Srednje šole Josipa Jurčiča odločilo za izdajo pesniške zbirke *Proti tebi* – z veliko pomočjo profesorice Simonič in prijateljice Vesne, ki je s svinčnikom zelo premišljeno dopolnila moje pesmi.

Takšna rekonstrukcija dogodkov hočeš nočeš zbudi nostalgijo. Na čase izpred petnajstih let, na mladost in odraščanje, na preprostost življenja, na naivnost, nagajivost in zaljubljenost. Zdaj bi pisal drugače in ravno zato so pesmi iz tistih dni dragocene – so slike nekega časa in prehojene poti. Pogled nazaj je ponovno doživetje z druge smeri – ne enako, a pomirjujoče. Je tudi ponovna prebuditev lepih trenutkov, ki ukrivijo usta v nasmeh in dajo pogum za pot naprej.

Aljaž Levstek

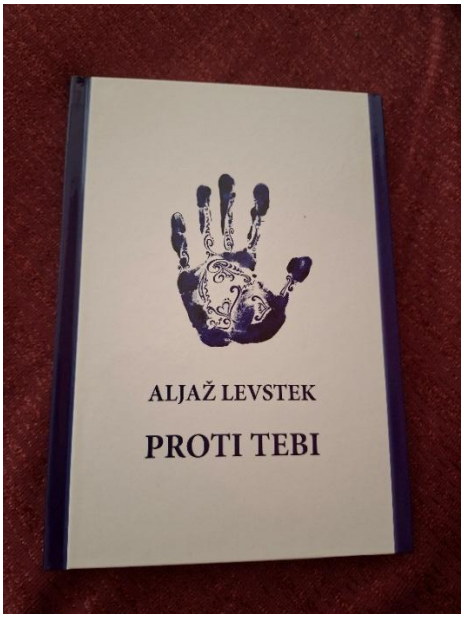

Naslovnica pesniške zbirke *Proti tebi*

Srednja šola Josipa Jurčiča je bila primerno soimenjaku vedno prostor, kjer je lahko kultura cvetela v vseh pogledih. Meni osebno je bilo najlepše to, da sem lahko svoje sošolce videla v drugi luči, ko so s strastjo nastopali in pokazali plat sebe, za katero drugače morda nikoli ne bi izvedela.

Učenci so lahko razvijali svoje talente in potenciale na raznovrstnih področjih. Tisti z igralsko žilico so lahko sodelovali v predstavah, ki so jih uprizorili tako pred sošolci kot pred širšim občinstvom. Name je poseben vtis naredila predstava Pod lipo zeleno, kjer smo bili priča razburljivi zgodbi o Povodnem možu, združeni s čudovitimi plesnimi točkami.

Učence z darom za ples je profesorica Marija Majzelj - Oven vsako leto izvrstno pripravila na tekmovanja, kar je razvidno in iz njihovih uvrstitev. Njihove plesne točke pa so popestrile vsako kulturno prireditev na šoli.

A nismo uživali le ob plesnih točkah, na vsaki prireditvi nas je spremljalo tudi melodično petje našega ubranega pevskega zbora pod vodstvom profesorja Andreja Černeta. Pogosto pa jih je na harmoniki, klavirju ali kakšnem drugem glasbilu pospremil še eden izmed učencev. Nazadnje je velik vtis name naredil nastop rok pesmi bratov Zore, ki je malce drugače obarval kulturno prireditev.

Poskrbljeno je bilo tudi za tiste z darom za pisano besedo. Z bralnim krožkom in s pripravami na tekmovanje za Cankarjevo priznanje se je spodbujalo aktivno in kritično branje ter pisanje. Omogočen pa je bil tudi razvoj poezije, saj so lahko učenci svoje prispevke objavljali v šolskem glasilu in jih recitirali na prireditvah.

V času pred prazniki smo posamični razredi poglobili svoje vezi ob pripravljanju točke za nastop na božičnem bazarju. Nekateri so se odločili za glasbeni nastop, nekateri za skeč, drugi za rime, naš razred pa je združil kar vse skupaj. Priprave na božični bazar in nastopi mi bodo ostali v najlepšem spominu. Še posebej pa naš zadnji nastop, kjer smo se s prirejeno pesmijo poslovili od našega ravnatelja Milana Jevnikarja.

Poleti pa smo se lahko družili na Jurčičfestu, ki so ga organizirali dijaki za dijake.

Skratka, na Jurčiču kulture nikoli ni manjkalo in vsak je lahko našel nekaj zase. Z veseljem spremljam razvoj kulturne dejavnosti na šoli in ponosna sem, da sem maturirala na Srednji šoli Josipa Jurčiča.

Tonja Smole

Zala, mala zelena gosenica

Čeprav si to včasih nerada priznam, mi spomini na Josipa Jurčiča in more srednješolske dni počasi bledijo. Kako je bilo ime profesorjem? Kako je bilo ime sošolcem? Katere predmete sem izbrala za maturo? To so vprašanja, na katera ne bi znala točno odgovoriti.

So pa doloceni spomini, ki ne bodo nikoli zbledeli. Spomini, ki bodo ostali z mano do konca zivljenja. Eden teh je obdobje v četrtem letniku, ko sem imela čast biti del gledaliske predstave Zala, mala zelena gosenica. Skupaj z nekaterimi vrstniki se mi je ponudila priloznost, da sem del nečesa velikega, nečesa, s čimer lahko nasmejimo in razveselimo ljudi okrog nas. Tako smo začeli z vajami. Ure smeha in prijateljskih vezi, ki so se spletle med vajami, so bile več kot potrebne. Četrti letnik ni lahek in malo smeha in sproščenih ur je razbilo rutino učenja in ponavljanja. Z vsako vajo smo postali bolj samozavestni in predstava je dobivala svojo končno podobo. Prišel je čas, da pokažemo ljudem, kaj smo ustvarili. Spomnim se, kako živčna sem bila pred našo prvo predstavo, vendar so dvomi in skrbi izginili takoj, ko smo stopili na oder. Dolgi dnevi in ure vaj so se obrestovali in bili smo izjemni. Nasmehi na obrazih otrok in odraslih, ko smo se vrteli po odru in s kostumi in potezami vnesli življenje v naše like, so bili neprecenljivi. To so bili eni najlepših trenutkov v mojem življenju.

Zdaj, ko imam svoje otroke, jih spodbujam, da najdejo svoj košček veselja. Pa naj bo to v plesu, petju, nastopanju, gimnastiki, nogometu … Želim si, da si ustvarijo spomine, ki ne zbledijo, spomine, ki ostanejo. Spomine, kot je moj spomin na predstavo *Zala, mala zelena gosenica*.

Lana Mak

Igralska zasedba predstave *Zala, mala zelena gosenica*

Na srednjo šolo in na kulturne, predvsem plesne dogodke me vežejo sami najlepši spomini - na soplesalko, na Majzljevo, na odlično energijo, tremo pred nastopi, vaje pozno v popoldne (ko so šli

ostali po pouku v razne bifeje, sem bil jaz v plesni učilnici...).Posebno mesto pa zavzemajo spomini na 1. državno zmago na ŠPF in nato na drugo in tretjo zmago in še zdaj se s ponosom in veseljem spominjam našega največjega skupnega dosežka - mjuzikla, kjer sva z Niko plesala v glavni vlogi. Scenarij pa sva v glavnem oblikovala s Petro, in seveda v sodelovanju z Niko, Matijo Omejcem in Mici (M. M. Oven). Naša leta na srednji šoli so minila, spomini pa so ostali – tudi v plesni učilnici, kjer so na steni še vedno tudi naše fotografije.

David Kastelec

Verjamem, da ima večina ljudi najlepše spomine na srednješolske dni. Na te dni gledamo z rahlo nostalgijo- kot na čas prvih prijateljstev, iskanja samega sebe, veliko druženj, smeha, (če smo iskreni) tudi kakšne prespane ure pouka in neštetih drobnih trenutkov, ki jih danes nosimo s seboj kot lep, topel spomin. Midva pa sva vesela in hvaležna, da so najini spomini še nekoliko drugačni. Ne samo zato, ker sva srednjo šolo doživela nekoliko drugače- z mikrofonom v roki in rahlo tresočimi se koleni- ampak predvsem zato, ker sva imela priložnost soustvarjati kulturo na našem »Jurčiču«. Kulturno društvo Josipa Jurčiča nama ni ponudilo le odra, mikrofona in scenarijev, temveč občutek pripadnosti. Kot voditeljski par sva skozi leta vodila zaključke šolskega leta, kulturne praznike in številne prireditve, pri katerih sva se naučila, da improvizacija ni zgolj spretnost, ampak pogosto kar nuja. Sodelovala sva pri plesno gledališki predstavi z naslovom Pod lipo zeleno, ki jo je napisala naša mojstrica besede, profesorica Dragica Šteh. V sodelovanju s šolskim plesnim krožkom in recitatorji šolskega kulturnega društva smo brezčasno zgodbo o Povodnem možu prenesli v sodobni čas. Tudi midva sama sva bila košček v tem mozaiku z recitacijo, igro in plesnimi koraki. S predstavo smo nastopali na kulturni prireditvi občine Ivančna Gorica ob kulturnem prazniku, gostovali pa smo tudi na Gimnazijadi 2023, ki je potekala na gimnaziji Poljane. Na celotno predstavo in vaje imava zelo lepe spomine, saj smo se z vsemi ustvarjalci še bolj povezali in ustvarili lepe zgodbe.

Leto 2024 se nama je pa še posebej vtisnilo v spomin, predvsem zaradi dveh (nama) pomembnih dogodkov. Junija sva imela priložnost, da sva povezovala tradicionalni 53. Tabor slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični. Prireditev se je prenašala v živo, kar je bilo za naju še dodatna (pre)izkušnja in lep spomin. Seveda ni šlo brez kakšnih »spodrsljajev«, kar se pogosto zgodi na televiziji. Danes se ob pogledu na to prireditev spomniva z velikim nasmeškom na obrazu.

Celotno leto 2024 pa sva se pripravljala na še en velik projekt in sicer Jurčičfest #3, dogodek ob koncu šolskega leta, kjer se predstavijo različne glasbene skupine, med njimi je bil tudi znani raper Emkej. Pot do Jurčičfesta je bila dolga, polna novih izkušenj, spoznanj in medsebojnega sodelovanja z dijaki in profesorji, ki so pomagali, da je dogodek oživel. V dogodek sva vložila veliko truda, e-mailov, telefonskih klicev in usklajevanj, a na koncu je dogodek le uspel, na kar sva zelo ponosna. Preizkusila sva se tudi v vlogi radijskih voditeljev, saj sva o Jurčičfestu poročala tudi v živo na radiu Zeleni val.

Danes, ko sva stopila v novo življenjsko obdobje in srednješolske klopi zamenjala za predavalnice, se zavedava, kako zelo naju je Jurčič zaznamoval. Ne le kot šola, ampak kot prostor, kjer sva rasla, se učila sodelovanja, odgovornosti in zaupanja vase. Mikrofone sva zamenjala za zapiske, scenarije za skripte in oder za predavalnice, kjer aplavz zamenja zvok zapiranja prenosnikov. A kljub temu ostaja nekaj nespremenjeno- Jurčič ostaja kraj, kjer sva se naučila stati pokončno, govoriti iz srca in se, tudi kadar kdaj spodleti, znati nasmejati.

Zala in Valter

Zala Žirovnik in Valter Zaletel kot voditelja na 53. Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični, 2024

EKSKURZIJA KD SŠJJ V BRUSELJ IN OBISK EVROPSKEGA PARLAMENTA

V torek, 8. 9. 2026, smo se ob osmih zvečer namestili na avtobus in se odpravili na dolgo pričakovano popotovanje v Bruselj. Na najbolj kulturnem avtobusu naše šole smo bili zbrani plesalci, pevci, igralci, recitatorji, literati in ostali ljubitelji kulture. Z nami so bili še nekateri bivši maturantje ter naši super profesorji Dragica Šteh, Anton Brčan in Mateja Zupančič, katerim smo zelo hvaležni, da so nam omogočili to ekskurzijo. Za prevoz sta poskrbela šoferja Luka in Slavko, spremljala pa nas je tudi simpatična vodička Kaja.

V sredo, 9. 9. 2026, smo po bolj ali manj uspešno prespani noči na avtobusu (z občasnimi postanki) prispeli na naš prvi cilj – v mesto Luksemburg. Pot je bila dolga – prevozili smo več kot 1000 km, a bilo je vsekakor vredno. Tam smo šli na krajši vodeni ogled, nato pa smo se med prostim časom sprehodili po ulicah in nakupili nekaj spominkov. Srečali smo se še z bivšim dijakom naše srednje šole, gospodom Ivom Klemenčičem, ki je zaposlen na Evropskem sodišču, nato pa se odpravili proti zgodovinskemu mestu Waterloo. Tam smo spoznali kraj, naredili nekaj prikupnih slik in si ogledali maketo boja (brez Abbe in petja pa tudi nismo mogli). Poskusili smo še poseben luksemburški sir, ki je imel zelo specifičen okus. Nekaterim je bil tako všeč, da smo ga pojedli večjo količino 😊. Po kratki vožnji pa končno: Bruselj! Hitro smo se namestili v hotel, ga malo raziskovali, nato pa se odpravili na ogled mesta. Po dveh glavnih avenijah Stephanie in Louise smo prišli na razgledno točko, nekateri pa so si že tam privoščili vafelj ali dva. Po 'selfijih z razgledom' pa je bil čas za večerjo – veliko se nas je odpravilo v italijansko restavracijo, nekateri so poskušali azijske jedi, raznolike izbire pa je bilo več kot dovolj. Utrujeni in siti smo se vrnili v hotel ter se še nekaj časa družili, preden smo popadali v postelje in v nekaj minutah zaspali.

Četrtek, 10. 9. 2026, je bil naš glavni dan izleta - obiskali smo Evropski parlament. Po obilnem in okusnem zajtrku smo se v enakih polo majicah z imenom šole in napisom »Jurčič povezuje« ter s slovenskimi zastavami odpravili v parlament, kjer nas je sprejela evropska poslanka Romana Tomc. Zapeli smo himno ter nekaj drugih slovenskih pesmi, nato pa se posvetili predstavitvi parlamenta in nagovoru poslanke. Izvedeli smo veliko o sami sestavi parlamenta, delu poslancev in njihovem načinu življenja. Ogledali smo si še glavno parlamentarno dvorano, nato pa šli še v Parlamentarium – center za obiskovalce Evropskega parlamenta, na nek način 'muzej' EU. Tam smo dobili avdio vodnike v slovenščini in šli na ogled, a smo si zaradi pomanjkanja časa za raziskovanje Parlamentariuma lahko vzeli le pol ure. Sledila sta še nakup spominkov in pa pogovor s še eno nekdanjo dijakinjo SŠJJ, Majo Strnad Meško.

Čas za kosilo! Na Wolf street food marketu smo dobili kartice v vrednosti 25 evrov, ki smo jih zapravili na stojnicah hrane s celega sveta. Prijetno siti smo odšli na ogled starega dela Bruslja. Najprej čez Galerije Sv. Huberta, kjer smo si nakupili pralin, nato pa še na glavni trg, kjer je slovenska pesem odzvanjala v izvedbi našega pevskega zbora. Sledil je prosti čas, nato pa vaflji! Privoščili smo si originalne belgijske vaflje, ki so bili izjemni. Dobra družba in dobri vaflji – to si bomo brez dvoma vsi zapomnili!

Zvečer smo si v hotelski kino sobi priredili prave male karaoke, brez plesa na 'Just Dance' pa seveda tudi ni šlo! Za bolj umirjene so se našli biljard, šah in karte, ali pa samo druženje po sobah. Naredili smo tudi nekaj zabavnih slik v 'photoboothu' (kabino z fotografiranje) z našo super vodičko. Zaspali pa smo hitreje, kot bi si utegnili reči »Lahko noč!«

V petek, 11. 9. 2026, smo se po še enem odličnem zajtrku (s sveže pečenimi vaflji) z malo težkim srcem počasi odpravili iz hotela na avtobus ter krenili proti Atomiumu. Atomium je velika jeklena skulptura iz devetih povezanih krogel, ki je bila narejena za svetovno razstavo Expo 58, leta 1958. Odšli smo po treh kroglah, si znotraj njih ogledali razstavo in še malo zapeli. Najvišja krogla je na višini 102 m, nanjo pa smo se v treh skupinah odpravili z dvigalom. Ogledali smo si razgled na celoten Bruselj in se ustavili še v trgovinici s spominki. Nato pa na avtobus in proti domu. Kasneje smo lačni praktično napadli nič hudega sluteči lokal Burger King, nato pa se preostanek poti pogovarjali, igrali besedne igre in poskušali zaspati. Delili smo si lepe spomine na Whatsapp skupini ter se polni vtisov okoli 5. ure zjutraj vrnili v Ivančno Gorico.

Ta izkušnja je bila res nekaj posebnega in zelo smo hvaležni, da smo dobili to priložnost. V teh treh dneh smo izjemno veliko videli in doživeli. Imeli smo se odlično, povezali smo se in si ustvarili spomine za življenje. Kot pravi profesorica Zupančič – »fantastičnih 40« - 36 fantastičnih dijakov in 4 fantastični spremljevalci.

P. S. : Nismo več ob tramvajih v Bruslju, se jih pa spominjamo na šolskih hodnikih 😉

Julija Cunja, 3. c

Dijaki in profesorji spremljevalci v Evropskem parlamentu v Bruslju, 2026

Zbornik ob 20-letnici delovanja KD SŠJJ

Izdalo in založilo: Kulturno društvo Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Glavna in odgovorna urednica: Dragica Šteh, predsednica KD SŠJJ

Pregled in lektura: Mateja Zupančič

Ilustracije Zoja Nograšek

Slikovna oprema: arhiv SŠJJ, osebni arhivi mentorjev

Tisk: Partner Graf, d. o. o.

Naklada: 350 izvodov

Izid: september 2026

Uredniški odbor: Dragica Šteh, Mateja Zupančič, Milan Jevnikar, Eva Pišljar Suhadolc.

Izdano v samozaložbi.